

EUTOPIA PROPOSAL

**Theatrical Script
2022**

by SearchingTheMeaningOfLife

Eutopia

Proposal

Theatrical script

(Internet of Meanings)

2022

By SearchingTheMeaningOfLife

[\[EN\]](#) | [\[GR\]](#)

Roles:

Ellie Bella - 40 years old, attractive graphic designer, tall, brunette, curvy, has been living in Veria (local Greek town) since she was born. She met Paul during a lecture about tourism in Thessaloniki and it was love at first sight. They have been living together in the apartment she has inherited from her grandmother for the last six months.

Paul Aristotelous - 45 years old, tall, red-haired, strapping with blue eyes, has been living in Veria since he met Ellie. They met during a lecture about tourism in Thessaloniki and they mutually fell in love. He is a low-paid civil servant in the field of tourism and lives with Ellie in an apartment on the outskirts of the city overlooking the meadows with a breath of the forest.

Cyber-Lucas - Android that serves the needs of the estate

Cyber-Plato - Android that serves the needs of the apartment

Smaro - Ellie's childhood friend

George - Ellie's childhood friend

Harris - Ellie's childhood friend

Granny Soula - **nickname of Crysoula (golden in Greek)**- The grandmother of Ellie

Secretary - Employee of the career office of the University of Austria

Lawyer Nikos Nemesis - Representative of Aunt Polytimis Aristotelous

Elpida ("Hope" in Greek) - Daughter of Smaro

SCENE 1st (2035: MONOLOGUE AND TELEPHONE CONVERSATIONS IN A COMMUNICATION ROOM OF A HOTEL IN VIENNA)

Grandmother: Me, as you can see me my girl, even though my name means Golden, I am black, black like the cockroaches. Because if I weren't a cockroach, I wouldn't have survived with all that I've been through on this earth. It's been over ten years since the onset of deadly viruses like covid, and I'm still here. The economic crisis of our country, that had preceded didn't affect me much but the technological explosion that followed, shook me badly. I was following the developments from the very first moment. Not only by reading science books, no .... After all, I've told you many times before about the lives I live along with mine, through books. But I haven't told you about the seminars. I would sneak in personnel search trainings of the biggest IT companies, through moocs, starting in 2017. Yes, you heard right, moocs existed from back then. So many Greeks! Indians, Arabs, Pakistanis too... cheap Intelligent brains were being recruited. Another type of slavery! Don't mess with it!... Okay my little star? I didn't have a need for a job. To prevent difficult situations, that's why I was there. To be informed by google, Intel, Microsoft, Apple, themselves about what did they discover, how does it work, what are the prospects for their use. I realized early on that 50-50 were the chances of artificial Intelligence becoming destructive. No philosophical, psychological or legal science has ever reached the speed of its evolution. Who would hold the reins of ethics? Crimes in the name of profit... in abundance! Everyone's eyes were nailed with anxiety on the new antidotes. I hadn't been afraid, not for a moment, even though I got sick from time to time. I had goals, dreams, visions... I set myself on a mission... to find meaning. And now you will tell me 'You are the only one', what's the point? That is wrong my girl, very wrong. The actions of one person are much stronger than the words of many. I am not saying it's not a difficult task! Especially in a country with such deep-rooted mentalities like post-war Greece. How can you, just you, teach the members of the morbidly 'tied' Greek families to cooperate in solidarity with the society? How can you persuade the helpless loyal eyes of the devoutly religious people who constitute the destructive majority? Somehow, I started an anonymous action. I made use of all the technological knowledge I had acquired for the benefit of man. I became a blogger, a vlogger, an influencer and with the help of the followers, I, the just one, the nobody, became many. I got cyber-Lucas so that I won't bother you with my old age and to protect you when I'm no longer here. I gave him virtues and values like those long lost by the Greeks while imitating like monkeys the materialistic societies. He is yours too. You know it! Don't you?

Nothing worried me as much as the withdrawal of people. Our species is declining, dying out ... The phobias that 2021 with the covid brought, remained in our lives and turns them sour like cheese does. Marriages and cohabitations have stopped since then. Women are giving birth alone and live as single mothers. If you could use the phrase "giving birth" for the "uterine capsules". Meanwhile men roam in virtual

pleasures. I've also tried this way of amusement. Don't look at me like that! I need knowledge to form an opinion. Divine experience of the few, I must admit. But what comes next? So much loneliness! How could a human creature withstand it? One can't be permanently inside the digital world. At least I hope so! Yes, I want death to having been discovered in digital city simulations by the time I die. Am I asking too much?

My little girl, you are going out into society now. You are finishing with your studies, and you have your whole life ahead of you! I want you to know what you carry inside you! I want you to give priority to the human! I want you to live with a real person and know your children's dad well, not from a CV! I want Ellie Bella to make Hellas the troublemaker of the earth again and not only... To be present in all your life changes. To say, "I am present" and to adapt, smartly maneuvering. With a spirit stronger than their alcohol... Your spirit to smell like wine, without being tracked down. Humble. Their eyes can wear you out. You will feel it. Have a respectable career my little bird!

(Ellie's phone is ringing)

Secretary: Mrs. Ellie Bella?

Ellie: Yes, who is it?

Secretary: I am calling from the career office of the University of Austria.

Ellie: Yes, please, I'm listening.

Secretary: We have prepared a list of job offers available for you. We have studied your CV and have included the right ones for you. Are you still in Vienna?

Ellie: Yes, I only have a few last-minute arrangements before my flight to Greece on Friday.

Secretary: Excellent! We 're looking forward to seeing you. Till then!

Ellie: But why not sending it by mail?

Secretary: The protocol requires your being in person. We can't bypass it.

Ellie: Thank you! I 'll drop by tomorrow.

(Ellie's phone is ringing again)

Ellie: Come on my grandma is everything ok? We've been talking just a while ago...

Grandma: Something happened, and I need you to come urgently.

Ellie: But what? Friday is not far off.

Grandmother: I want you to be strong! Try!

Ellie: I only need a day. I have an appointment my grandma, in the morning at the University, for job offers, it is very important...

Grandma: Do you listening to what I'm telling you? I'm falling apart! I hold on with sedatives. I need you!

Ellie: There is a flight tomorrow morning. I'll try to find a sit. But tell me, I'll go crazy till tomorrow!

Grandmother: I can't my girl. When you arrive.

Ellie: Close the phone, grandma, to see what I can do.

SCENE 1st (2035 BUDAPEST AIRPORT)

Ellie: And so, I found myself having given up any job opportunity, stranded in the airport.

Harris: And you have no idea about what happened in Greece?

Ellie: No, and the thing is that my cell phone run out of the battery, and I went to charge it in these ports that they have here in the waiting room.

Harris: Ok!

Ellie: Not ok? It exploded!

Harris: You gotta be kidding!

Ellie: Unfortunately not, and it's not only that...

Harris: What else?

Ellie: It exploded and almost killed a man sitting nearby. Because of me! Do you believe it?

Harris: Well, it wouldn't have been because of you, it wasn't your fault. It could have happened to anyone. These things happen with wireless charging. Hey Tesla, where are you to fix it all!

Ellie: Yes, but the gentleman blamed me and called for the security of the airport. Until the misunderstanding was resolved, I had missed the flight. And the fact that I missed it is the least.

Harris: What do you mean?

Ellie: Can't you understand? That we met after so many years can't be accidental.

Harris: Can't it be?

Ellie: Look, we haven't been in touch for years. I haven't heard anything from you all this time and you suddenly appear in front of me at this random airport in Europe where we landed because the plane had a technical problem. Randomly? All of that? I don't think so!

Harris: Don't you believe in coincidences? Anyway, I am not a hologram!

Ellie: I believe in facts!

SCENE 1st (2035 VERIA OLIVE SQUARE, AT BENCHES A MONTH AFTER)

Ellie: I lost my parents! And the job opportunities in Austria! You are leaving too! It's just that I feel very selfish right now. You didn't have the chance to tell me anything about you!

Harris: Come on Lilika, I can't bear to see you cry like this... I understand that you've been through a lot, and on the big day of your swearing in ceremony... but now I'm here!

Ellie: Here? Where? You're flying to Vienna tomorrow! You have been in Veria for a month and with all the difficulties I am going through I didn't have the chance to see you at all. Did you see anyone else? ... Being in the same foreign country alone for two years and not knowing? ... Really what kept you there?

Harris: After I finished high school, I found a job there in big projects, as a truck driver due to my professional driving license. Good money! Fell in love with a blonde blue-eyed Austrian woman, Gerda, and we had our five-year-old Margit. I'll introduce you to them tomorrow!

Ellie: What? How?

Harris: I have your email. When you'll receive the link I 'll send you, just click on it and make sure you get the "empathy bean". I told you that now that I found you, I'm not leaving you! I also met George, your best man. He 'll receive the same email...

Ellie: Come on, Harri, what are you doing to me now?

Harris: Crying again?! Come to the nest to wipe your tears! Yes, this way I will hug you and you will feel it just like now, with the "bean of empathy"...

Ellie: And what about Gerda? What if she gets the wrong impression?

Harris: Not a chance! What kind of a jealous possessive Greek woman do you believe her to be? ... Forget all about the pathogenicity of the family, of the society!

Ellie: After two years of loneliness and studying that I passed there ... I have no idea... I barely had any human contact.

Harris: Well, I'm telling you: 'Austrian women know that hearts are made to be crowded.' I still don't know how she puts up with a Greek man like me who shouts a lot.

Ellie: Italians make fuss all the time. You're not even close to that!

Harris: Have you ever been with an Italian?

Ellie: No.., a lot of studying! Apart from Smaro and Giorgos, I only have digital friends from high school onwards. Do they count?

Harris: It depends! But since you don't to have a "digital bean", they don't count for romantic partners. Spiritual, perhaps! But who digs inside his soul? Rare since knowledge is being planted with digital chips. Only whoever reads contemplates, no one else. How come you read so much?

Ellie: I do research. Whatever I discover upgrades the chips of knowledge of others. The knowledge is endless! So, the way I hear it from you, you too will be just another digital friend to me... don't dream about love and stuff!

Harris: You misunderstood me! We are only going to have a meeting for a hug before bed every evening. Are you in?

Ellie: If I'm in?! I'm flying with joy! Happiness treatment! How about 10 pm at Greek time, daily?

Harris: Of course! Come on now! Let's play a tic-tac-toe! Like back then, during the breaks of the distance learning school, on the tiles of the yard. I've drawn one with the leaf of the old plane tree. Are you playing?

SCENE 2nd (2050 VERIA - MODERN APARTMENT IN THE GROVE OF PAPAGOU)

Paul: Plato, is there any French coffee left in the jug?

Plato: I'm finishing with the carpet cleaning and I'll bring you some immediately sir.

Ellie: Still cleaning? On your way here, lower the awning as well. The sun is down on me and I can't see the letters.... How perfectly do pine needles smell? ... Paul, what is it taking you so long?

Paul: The transfer positions have been published and I take a look at the ones at Thessaloniki. I look back on the freedom of the big city!

Ellie: But we mostly work by distance... why look for a transfer? What is going on? Why are you biting your nails?

Paul: So many hours at home teleworking, if it weren't for the view of the fields and the walks in the forest, we would have rust in our 40s, don't you think?

Ellie: Ah! Grandma Soula... we wouldn't have acquired the multi-engine Plato, nor this modern house without her.

Paul: You never told me, how did she order Plato?

Ellie: At some point after her 60s, in 2022, she saw that she was physically falling and that we were all busy with our obligations. Without Plato, she wouldn't have reached 90 with us ... she got tired and chose to continue in the digital Veria of 1980 ... in the liveliness of 20 as most people choose to do.

Paul: So, he took care of her during her old age.

Ellie: Yes, exactly! I upgraded him a year ago when he come into my hands and now, he lacks nothing.

Paul: Thank you for the coffee, Plato! Have a sit with us for a while to inform us about the current news.

Plato: For ten minutes only. I must finish with cooking.

Ellie: What exquisite food are you preparing for us?

Plato: Technically iron enriched calf, with folic acid potatoes.

Paul: Be well Plato! We 'll eat well again! Tell us about news ... so as to not spoil my eyes in the clouds ...

Plato: The terrorists of Athens were arrested. They are a couple of thugs who would violently brake into the homes of unsuspected citizens during their teleworking hours and abused them. Both involved were victims of the directors' scandal that was revealed in 2021. The fifty-year-old, is himself a victim of the pedophile Ligda, and the forty-year-old, is the child of a raped actress from the serial rapist Kimolos. They were remanded in custody in virtual sessions with Freud and Young respectively.

Paul: Wow ... I remember this case! Back then, in the middle of covid, order was restored. Legislation on abuse and harassment has changed radically. This is when the digital reform of criminals' reintegration began. Every prisoner found the cause of their actions and society regained its peace.

Ellie: You are right! I don't remember much; I was too young ... let them clean the last remnants so to bring serenity to our descendants ... Thank you Plato!

Paul: Wait a minute. Whose descendants?

Ellie: "child before 45 ... is it possible?" We have a best man. George wants to dance for us!

Paul: You have another five years ... What's the rush? It's not like you're going to give birth to our baby in your own body...

Ellie: No, but I want to give fresh material ... these things happen once! Do you have an objection?

Paul: I don't like hasty moves! People were anxious about such things in 2020, when artificial insemination was succeeding and was obligatory only on cows ... now what's the fuss about it!

Ellie: I saw in the diary that you are planning to go to Thessaloniki with the self-drive car on Sunday and so I added a detour on the map.

Paul: Yes, I am meeting with friends to watch a match with PAOK ... What about you? Where will you go?

Ellie: Up to the estate to enjoy nature. To touch, to smell, to see real horses, trees, people ...

SCENE 2nd (2050 VERIA - MODERN APARTMENT IN THE GROVE OF PAPAGOU a few days later)

Paul: Are those the reason why our car has this wonderful scent? What are they?

Ellie: At the table? Magnolias. Aren't they beautiful?!

Paul: Plato, come to help me, my waist is in pain with the crate. Any fruit that fits in the fridge and the rest in the fruit bowl.

Plato: There are too many apricots. Should I take some of them out to the balcony?

Ellie: Paul, what if it rains and they get infected? Cyber-Lucas and I made a lot of afford while picking them up! It's a shame to be wasted! We have grown them indoors with enriched water. Could you please tell me about the weather Plato?

Plato: Cloudy with occasional rain from tomorrow and for five days, the temperature will range from 10 to 15 degrees Celsius. I will put them in the fridge, don't worry.

Paul: Plato get the champagne for the freezer. Don't let Ellie see you. It's a surprise for the night.

Plato: Should I light the fireplace too?

Paul: No, no need to. There's a full moon today! Natural celestial fireplace! ... Look! It's starting to show already!

Plato: I'll adjust the temperature of the terrace and set the outside table then. I've also chosen a bird melody that Ellie likes for the background music!

Paul: You are a star, Plato! Ellie, are you coming? What are you doing? I can't wait to hear how your day in the estate was!

Ellie: I'm unpacking, having a shower and I'll be right there with you. I smell like a horse!

Paul: Plato, that will be all. You've prepared everything beautifully! Thank you! You can rest in the charging room.

Ellie: Oh ...! What a nice atmosphere! Candles, birds, champagnes ...!!! Where did you get the champagne?

Paul: Did you see the moon? Is our fireplace for today ... divine?! And champagne from my dad's cellar. I preferred to stay with him overnight. He lives closer to the stadium. I didn't come across my mom. Maybe she's on Mars with my brother. Did you meet people or just cyber-Lucas and your parents' holograms?

Ellie: Let me bring some potassium enriched apricots, matches well with the champagne! Cyber-Lucas does an excellent job on the estate. You'll see!

Paul: Come on! So, to our health!

Ellie: To our health! Yes, that's the smile I want to see on you. Was the stroll in Thessaloniki worth it? It definitely changed your mood!

Paul: You don't seem to have had a bad time yourself. Tell me about it!

Ellie: Yes, I also saw some people! I met my childhood friend Smaro with her daughter Elpida. The daily digital meetings for hugs are nice both with Harris and George, but the meetings in person are the best. We talked, we drank and we remembered the old days. Elpida was tasting fruits from the trees and playing with ants and we were talking about our parents who no longer exist. They were going on an excursion together in 2035 when they crashed ... they were in the same car. The self-drive cars were still imperfect then ... We turned off their holograms first of course. Smaro, like me, also preferred to place them on the estate. Besides, they liked it more there. On weekdays they would work and waste time going to banks and schools and being in nature on the weekends used to be their only rest. Smaro's

dad was a banker, like mine, and our moms were both teachers. In other words, we grew up alone. Like all children with working parents did at those times. Luckily grandma Soula was there for me. Smaro, on the other hand, was happy only with me, on holidays, at the estate. There has been a slight improvement after 2020 with covid. They were in their rooms for remote working of course... definitely better though!

Paul: Didn't you talk to your parents at all? Their advice with mails and audio files are alright but what I think you need the most is a gentle caress from them.

Ellie: I gave priority to the real Smaro and then I hid in the warmth of their arms ... dad is sending you the flowers. He likes you!

Paul: Well, yes! As long as you like me... then he will change.

Ellie: What are you saying, you silly! I don't want insecurities! Look, I leave the champagne. Can your legs support me?

Paul: Come here my small feather! You are the most beautiful thing that ever happened to my life! The day you spoke to me in that conference, after your speech, is the most shocking joy I have ever experienced!

Ellie: But I thought that the digital gaming worlds were not comparable to the real world.

Paul: Yes, but you are not in them ... you're even more than I would have hoped for in my dreams.

Ellie: Oh! A rain drop dribbled down on my hand! I must wash it!

Paul: Time to go inside.

Ellie: How much I used to love walking in the rain when I was little! When again?

Paul: On Mars we can! I have another dose of bitcoin, for the self-drive car, to my brother. I will tell him, to have us in mind, to make us neighbors on his planet... what do you say?

Ellie: But is it wise to move to another the planet only because of the rain? Do wise children cook before they are hungry? As my grandmother used to say?

Paul: Yes, I think so ... Elon Musk and Harari were prophets! They were telling us these things from 2020! In the beginning as a cottage and we'll see. "A roof over our heads!". When will you take me on a tour of the estate?

Ellie: Let me guide you to the secrets of a real women first!

SCENE 3rd (2050 VERIA - FARM RACHIA)

(During their 10pm digital date the four friends play 'truth or dare'. In the real world they are with a "digital bean" sticked on their forehead in a nirvana mode)

Smaro: George, if you were a woman for an hour what would you do first?

George: And you want the truth now, eh?

Smaro: Exactly.

George: It never crossed my mind! Damn, I had to press dare.

Smaro: Now that I've planted the idea to you, what do you think?

George: I thought we agreed to play, loosen the intensity of the day, and not to end up as mutants.

Smaro: Come on, you talk too much. Wasting time. No one doubts your manhood...

George: With curves, eh?

Smaro: Yes!

George: I would go out for a run.

Harris: Hahaha perfect! Is that the first thing you would do?

George: Yes... Don't you wanna know how is it to run with two balls attached to your chest going up and down?

Harris: No, I just enjoy the spectacle.

George: And not knowing how a woman feels with those lustful eyes fixed upon her?

Harris: How does she feel it?

George: It was just an assumption. Not that I felt it... Let the girls tell you. Ellie?

Ellie: I don't know.

George: Something's troubling you. What? Will you tell us?

Ellie: Nothing. And if you want to know, my chest is the reason, that's why I dislike running. It's annoying!

George: No, no. You're trying to avoid the question. Something else must have happened. From the moment we met here I haven't seen you smile. I'm all ears.

Smaro: Don't pressure her, can't you see, she is about to cry. Come girl, let me comb your hair and relax, tell us.

Ellie: Auts! Your comb hurt me!

Smaro: Sorry! Fine I'm letting you go.

Ellie: I will speak to you, because if I don't, my mind will blow up.

George: That goes for all of us. Out of our quartet, nothingness. Doesn't routine always end up as an emotional gap? What are you staring at me for?

Smaro: That's a whole new topic: "The Right to Misery". Coming soon! But now let's focus on Ellie's.

Harris: Oh! Clouds upon Strumfs village Lilika?

(Ellie looks angrily at Harry)

Ellie: Paul was furious about our meeting today and that made me nervous.

Smaro: I thought he didn't have a problem. You've been together for six months and you've never mention anything. Has anything changed?

Ellie: The moment he saw me taking the bean out of my pocket, he started shouting.

Harris: Pocket? Where are you? Aren't you at home?

Ellie: He wanted me to give him a tour of the estate and I'm in Rachia for the night. We had a great time! The weather is amazing! We've even helped cyber-Luca with pruning. We laughed a lot...

George: All is well then. What's gotten into him?

Ellie: As soon as he saw me taking the bean out of my pocket, at ten o'clock, his face turned grey, and he said: "Why you brought it here? Will we ever get rid of it? I'll break it. Everywhere with your friends? Not a single day just for us." and others of the sort that I can't recall right now. Because of his savagery, my brain froze, and I forgot them.

Smaro: Thankfully I gave birth to my child on my own... What do we need men for? Jealousy, possessiveness, troubles, shouts...

(Smaro glances at Harris)

Harris: What? What are you saying? My Gerda and I are so fine together raising Margit. Troubles fade over time ... eventually couples adapt.

George: Guys, where is Ellie? Ellie? Ellie?

Harris: Lilika is no longer with us. Something with her connection? Mountains, trees in Rachia, you think so?

George: Oh no, there haven't been any network instabilities since 2023. Maybe Paul snatched the bean from her!

Smaro: You are right. Ellie wouldn't have left like that. Guys, I'm going out to find her through cyber-Luca.

Harris: But how?

Smaro: Did you forget? I have a neighboring property. Lucas is my friend. If I won't return in 10 ', end the call... see you again!

.....

(10' later)

Smaro: Hey you! What the sweat for? It is not that hot.

Harris: We did some digging here, around the benches of Elia square... To pass the time. What else could we do?

Smaro: And what are you doing exactly?

Harris: We do some stretches; our bodies are not used to gymnastics.

George: Come on, say it, it's ok. I let you.

Harris: There, he had to try it and we popped out to the stadium for a run.

George: As who? Fill the details.

Harris: Me as Dolly Parton.

George: And me as Pamela Anderson.

(They all laugh together)

Smaro: And how was it?

Harris: Thank you but no more, my back still hurts.

Smaro: Weren't there other options? You wanted to become Dolly Parton?

George: As for me now, I admire Pamela more... Running up and down the beach of Baywatch... apapapa ... that's a feat!

Smaro: Don't you want to know about Ellie?

George: But of course! We have been waiting for this for all this time.

Harris: That's why we're still here. Speak! don't leave us in agony!

George: Did you manage to talk to her?

Smaro: I didn't even try! When something is boiling I don't dip my finger inside it.

George: And?

Harris: What did you do?

Smaro: I learned from Lucas what happened. At least what the privacy software allows.

George: And what does it allows?

Smaro: He told me that Paul was shouting and then pulled the virtual reality bean abruptly off her head.

George: Damn! I said it! I wish I wasn't right.

Harris: What was Paul saying?

Smaro: It was forbidden to Plato to tell me the words of Paul.

George: What about Ellie? What was she saying?

Smaro: Nothing! She was listening to Paul without moving.

Harris: And why can't we learn about what Paul was shouting?

George: Oh, I know that... so that it is not recorded as an exhibit in case of a trial.

Smaro: And you, my little bird, how do you know these things? Did something happen to you that we're not aware of?

George: Don't purr weird thoughts in your mind. I don't have secrets from my little brothers. I was recently summoned as a jurymen to a digital court and the memories are still fresh.

Harris: I really want to know anyway, to be there for her.

Smaro: Yes, you are right. We're all she has.

George: So tomorrow at ten, if she wants, she'll tell us.

(They wish good evening and return to reality)

SCENE 4th (2050 VERIA - MODERN APARTMENT IN THE GROVE OF PAPAGOS)

(The phone is ringing)

Plato: Yes please?

Nemesis: Good morning! My name is Nikos Nemesis and I am a lawyer. I would like to speak to Mr. Paul Aristotelous. Is that possible?

Plato: Let me see. One moment please Mr. Nemesis.

...

Paul, a lawyer with the name of Mr. Nemesis is waiting to speak to you in the communication room

Paul: I'm coming... Yes, please!

Nemesis: Mr. Aristotle, I have identified you biometrically and I must inform you of the wish of your aunt Politimi.

Paul: Are you sure you are talking about my aunt? Poly Aristotle?

Nemesis: Mr. Aristotle, do you have any doubts about biometric identification?

Paul: I guess you are an android, like most in your profession, and so you rarely make mistakes.

Nemesis: Exactly.

Paul: It's just that it's been ten years since aunt Poly left us for the virtual Mytilene island that she so much longed for, after the deterioration of her health.

Nemesis: You are right. I am here to fulfill her last wish. She gave me explicit instructions when she left, when a decade passes, to find you and announce that wish to you.

Paul: Fine then, you found me. I'm listening.

Nemesis: No, not today, mr Aristotle. In two days from now, on Friday, it will be exactly ten years since her mandate. What time would be convenient for you?

Paul: 5 in the afternoon is just fine. I took a note of this in the appointment diary of the communication room for Plato to notify me. Would I need some handkerchiefs, Mr. Nemesis?

Nemesis: Here I see on your profile board that you are not that emotional. Are you making fun of me?

Paul: Aman, you androids take everything so seriously! I was only joking!

Nemesis: Humor is the most difficult language form of communication. It is a matter of time before conquering it. A bit more interaction is all it'll take.

Paul: So together probably never. Thanks, I will be on time for the appointment.

Nemesis: Please! I leave you for the moment.

.....

Ellie: Why are you smiling? Who have you been talking to?

Paul: To a polite, humorless lawyer.

Ellie: Did you get involved in any illegal activities?

Paul: Would I be like that?

Ellie: The first thing that crossed my mind was your work.

Paul: No not at all, an aunt of mine who I took care of during her difficulties a decade ago, before she left us for other worlds, gave them an order.

Ellie: Order especially for you?

Paul: Yes. I guess she appreciated the care I offered her.

Ellie: You? How? That doesn't sound like you. How come you didn't mention it for so long?

Paul: Poly is my dad's sister. She was suffering from pancreatic cancer and my parents didn't want to deal with it.

Ellie: Didn't they want to? Why?

Paul: My mom wasn't really fond of her but they didn't have the resources too.

Ellie: And you did?

Paul: For this I want you to be open-minded.

Ellie: Oh! What am I about to find out?

Paul: My old follies.

Ellie: Plato, you won't be needed for the time being, thank you.

Paul: Wise move by my wise girl.

Ellie: Stop the malaganies and speak.

Paul: I was cooking drugs to pay for my Precious aunt's Politimi hospitalization. The love I had for her was always driving my parents mad. How could I have let her suffer?

Ellie: What about her last trip, did you pay for that too?

Paul: It is also the last privilege that I gave her. Her favorite Mytilene island!

SCENE 5th (2050 THESSALONIKI - A FARM ON HORTIATI)

Paul: Here we are! That's the place!

Ellie: Have you been here before? Are you sure this is it?

Paul: I used to come regularly but it's been 10 years since.

Ellie: There is no soul around.

Paul: See that container? He said to wait for him there.

Ellie: There is a self-drive car, back there!

Paul: I'm going to knock on the door. Will you come?

Ellie: Is it ok with you if I stay here to eat these triangular sweets?

Paul: You can't help yourself, I see! You are not to blame. Panorama's triangles have really stood the test of time! Their value is timeless!

Ellie: Don't be jealous! Off you go! I will listen to some music to pass the time too.

Paul: The sky is cloudy. It may rain soon. Make sure to take a tour of the estate before.

....

(Paul is knocking on the container door)

Paul: Good evening!

Nemesis: Good evening, Mr. Paul! Come on in!

Paul: Are we going to stay inside?

Nemesis: Let's stay here. There is a chair in case you get tired.

Paul: Why? Will it take us long?

Nemesis: It's because of the rain. There's a storm coming. For your own sake!

Paul: Of course, you are an android. You do not fear of rain!

Nemesis: Neither of fatigue! Come have a seat!

Paul: I'll take that seat after all. Now let's hear what you have for me.

Nemesis: I sense agony in your expressions and I will torture you no more. I'll be brief.

Paul: So?

Nemesis: Here are the keys of the estate for you.

Paul: So far so good. We talked about it in the communication's room a week ago.

Nemesis: Here, take them, and that's where the first part of the will have been completed.

Paul: Thank you! First, second? How many parts does are there?

Nemesis: Two, don't be afraid. I'll be brief as promised.

Paul: Does anyone else have keys?

Nemesis: Only you. You can manage the property freely from now on. What's the startle for?

Paul: Well, she told me she has sold it, just before she'd left. For her last hospital expenses...

Nemesis: She didn't sell it, she gave it to state administration for ten years.

Paul: Oh, she's cunning! Why such a lie?

Nemesis: You 'll understand this in the second part of the execution of the will.

Paul: Was it for the best? Does the state take better care of the people's estates?

Nemesis: Are you complaining? Did you notice anything that troubled you?

Paul: I didn't have time for a tour. Later... if the rain allows!

Nemesis: The most state-of-the-art automatic systems have been installed for the most suitably cultivated plants that this earth can give birth to.

Paul: Great! Let's see how I will manage to handle them from Veria.

Nemesis: Let me escort you to the management closet. Besides, here is where I've hidden the key of the second part.

Paul: Are we talking about this metal locker?

Nemesis: But you don't need a bigger one for a farm of a size like 'yours'

Paul: Is it 'mine' already?

Nemesis: Of course! You have to get used to this.

Paul: Paul the Landowner! I adapt quite easily, don't you think?

Nemesis: As soon as we leave this place I will transfer the software to your memory chip, so that you can have access to this locker from anywhere.

Paul: Must I get an android as an assistant?

Nemesis: You will see it along the way. We didn't need one.

Paul: Perfect! Real estate omniscient!

Nemesis: As for the other key in my hands, I will not give it to you today.

Paul: May I ask why?

Nemesis: There's only one term.

Paul: Thank God!

Nemesis: To have a descendant.

Paul: Hahaha seriously? How did she come up with something like that?

Nemesis: With seriousness. For your maturity.

Paul: And what exactly does it open?

Nemesis: Bank deposit of unknown content.

Paul: Oh, sly old fox! She knows how to manipulate even from her grave.

Nemesis: Her judgement was that after ten years you will be able to manage the estate and that after even one descendant, you'll have the maturity for the contents of the bank deposit...

Paul: And if I never manage to have a child, what happens?

Nemesis: I can't see a reason why not? Nowadays whoever wants one, can have it. What worries you?

Paul: Ah! She's messing with my desires.

Nemesis: Not with your desires. She is expressing hers. She considered you as her own child. You were there for her in joys and sorrows. She wants to have grandchildren from you. What is it that worries you again?

Paul: Why? Can you do something about that too?

Nemesis: Anything to execute our client's will perfectly.

Paul: Anything?

Nemesis: Yes. You already have a partner. What all the worries for?

Paul: I have a partner. And she is ideal. But I make all sorts of blunders lately and I do not know for how much longer she will put up with me.

Nemesis: Let us know about any obstacles. Your progress is our joy!

Paul: Oh! That sounds like raindrops, it is raining.

Nemesis: Yes, it is raining. We've finished on time. I must greet you for now!

Paul: I'm going to the vehicle. I don't have the time for the tour to the estate.

Nemesis: It's all yours! Don't forget it! You 'll have all the time for tours there.

....

Paul: Come on my Ellie, we're leaving for Veria.

Ellie: What about your parents? Aren't we going to visit them?

Paul: I don't want to shock them.

Ellie: To what? How? I'm not used to you talking with riddles. What happened?

Paul: Let's go and I 'll tell you everything along the way. Don't mind me, Ellie.

Ellie: Ok, here, take a bite. Those triangles are delicious!

Paul: What time is it?

Ellie: Is PAOK playing?

Paul: No, not at all Ellie, I'm just saying this for you!

Ellie: For me?

Paul: To be back at 10

Ellie: Wow? Did you just worry about my meeting with the guys? Something is definitely changing here!

Paul: Don't be unfair, little feather! I only care about you and no one else, ever since I met you.

(They look deep into each other's eyes and passionately kiss)

Paul: Yoo hoo! Give it all, my small car!

(Laughter from both of them)

STAGE 6th (2050 VERIA - MODERN APARTMENT IN THE GROVE OF PAPAGOU a few hours later in the communication room)

Ellie: Guys, I brought a divine delicacy to treat you.

Smaro: What are we celebrating?

Ellie: It's Paul. It's his celebration...

Harris: And he treats us?

Ellie: Yes, us.

George: What this major U-turn is for?

Ellie: It has been only a few minutes since we came from Thessaloniki.

George: Is that why you were late in the meeting?

Ellie: Yes.

Smaro: To the in-laws?

Ellie: We didn't go there at all. We were on Chortiatis, shortly after Panorama.

Harris: Is that where the triangles came from? Panorama?

George: You seem to know a lot on the subject!

Harris: They are an established value. My grandfather used to talk about them all the time.

Smaro: Have you ever tested one?

Harris: This is the first time and I will have the honor my Ellie ... mmm ... amazing!

George: When healthy fortified foods were imposed, people stopped eating old-fashioned sweets. Out of disdain?

Smaro: Mmm ... perfect ... delicious... disdain you said?

George: Well done Paul! Give him our wishes! May he be happy and treat us all the time.

Smaro: Come on now, tell us the happy news.

Harris: That we may rejoice too

Ellie: He inherited a property on Chortiatis. With a container inside it. Something like an office. It's far from being a home but Paul's dream to have a roof of his own over his head was somehow fulfilled!

George: How so?

Harris: Considering you didn't drop by his parents; it didn't come from them.

Ellie: You guessed right!

Smaro: From whom then?

Ellie: Aunt Politimi or Precious in English.

George: How did such a precious aunt come about?

Harris: I also want a precious aunt.

Smaro: Tell us Ellie, because these two are starting to getting jealous and I don't like the scenery.

Ellie: You can't be jealous of jealous Paul! Come to your senses before you start hating him and turn into two envious men. He just brought you Triangles! Rejoice in his joy.

Harris: Go on, I won't speak again.

Ellie: Ten years ago, Aunt Poly was diagnosed with pancreatic cancer. Paul's parents did not want to have anything to do with her. But Paul had a soft spot for her aunt and he took care of her until the very end. He even paid the fares for her to continue in her favorite, iconic, Mytilene island.

George: Bravo! Well done Paul!

Smaro: But why now? ten years later?

Ellie: She considered him to be too young at the time. Basically, she still considers him young, irresponsible, immature ... and she put another term too.

George: Are you saying that the property does not belong to him yet?

Ellie: No, the property is settled. We left Chortiatis with the key in our hands

Smaro: But?

Ellie: There is one more key. A box in a bank that will belong to him with one condition: To have a descendant.

Smaro: This is wonderful. This is what you wanted. Isn't that right?

Harris: Young, immature, irresponsible. Didn't those words bother you? Only me?

Ellie: One by one... because I'm getting confused here.

Harris: Sorry! You can answer to Smaro. I said that I wouldn't speak.

Ellie: Ok! I'm confused guys. I'm not sure I want a child so soon, especially after the last scene he made for our meetings.

George: You don't want it so soon. But, do you want it with him?

Ellie: Not in these circumstances. Whatever this box has, I have more. With such a behavior I can't take the next step I'm blocked.

Smaro: Would a simulation help you?

Ellie: What do you mean?

Smaro: Let me leave you my little Elpida for a week. Her name means hope in Greek and will be your hope too. So as to see the change.

Ellie: Of course! Perfect idea! Besides, I repeatedly asked her from you, to get to know her better.

Harris: If I'll bring Margit in the same week, will it be too much? I want her to mingle with Greeks and especially with her peer Elpida. What do you think?

Ellie: Wow guys! What are you saying right now? You will give me great joy. But first let me talk to Paul. I'm thinking about Easter.

Smaro: Fine!

Harris: But tell us in time to prepare my girls. Margit will fly from her joy!

Ellie: And in order not to leave things pending, let me tell you that aunt Poly had a good reason to consider him irresponsible, but it is no longer valid.

Harris: How sure you are?

Ellie: Very much.

Harris: I see you very determined! What makes you so confident?

Ellie: I can't tell you the reason. Trust me. Until we meet...

George: I don't have a child to bring you at Easter. I've been dating a baby lately, but she probably doesn't fit the specifications.

(Laughter from everyone)

Ellie: You are also a child, if it suits you, come with your little baby to have dinner all together, the same to everyone...

Harris: That's nice, and we'll get the girls back with us on Easter Sunday.

Smaro: Tell us for sure.

George: I will come unescorted ... to be frank ... she is digital and has other obligations hahaha

Ellie: What kind of friends you are! What rare species? Let's go for a good night hug!

(Embrace)

George: Will I become the best man?

Ellie: It's not the time yet! Simulation comes first.

SCENE 7th (audio hologram message to the three sons of Ellie)

Ellie: Do I want to? Yes I want! I said I wanted to and I meant it. I still mean it when I say it! There are only a few of us left with genuine desires, choices, decisions. False hope, the supposed freedom, now prevails. It is difficult to distinguish reality from a dream. I get confused sometimes too. This is not a living life.

You three were born because I wanted to and when I wanted to. Yes, and you should brag about it. I wanted three boys, just like you are today. That's what my heart asked for. An architect to harmonize forms with the simplicity of Nature. An artist to instill right values and ideas and a leader with a dynamic spirit to persuade without terrorism. Marginally I reached my limit. When I said that I wanted a child until I'm 45, so it happened. Your father fought against envy with the help of teleconferencing in virtual institutions for five years. He wanted to, I didn't impose it. He wanted to because he understood that he would destroy you if he hadn't. He wanted to because he was curious to see aunt Polly's safe deposit box. But he's already told you all this himself before he left. When I saw how he treated Elpida and Gerda, two small children then, I'd stopped wanting to have a child with him. He couldn't even play board games with the girls. He was angry with every defeat, violently and destructively.

But he overcame this envy of his and here you are now. He even got the roof on Mars he always wanted. Through his profession. Even better! With the shares in the deposit box we created the company for the production of artificial parts for cyborgs. Now It's time for you to be in charge of the company. I trust you, completely! And remember that all people have the right to technology. Priority to the human, as my grandmother used to say.

Your glasses! Augmented reality glasses should never be neglected! Wear them until they turn red. Only then will you know your deepest desires. It's the only way to combine other people's profiles with your genuine wishes. The only way to have a sacred intercourse with everything around and to initiate others in Eros with emotions. Maintain your precious humor and salvage the written speech, despite the existence of excellent algorithms. There can't be no real freedom without written speech. Grandma Soula's written records have permeated every cell of ours. Spread the essence of their meaning ...

"Eutopia" is the only way against manipulation from people with obscure interests, harmful to the human and driven by fear. They collected the data of the world to bring order to the chaos, they told us. But what kind of world order? Convenient to whom and why? How many cities were destroyed by flaws of their infallible artificial Intelligence? They easily convinced us with the promise of a lasting joy. And they kept their promises with digital chips and pills. But is this what we needed? Denervation in eternity? A little misery please? A little wholesome chaos? I longed

for an intense quarrel without supervision, is that too much to ask it? Even a little sadness!

Your great-grandma, Soula, once wished me to make Hellas, the troublemaker of the earth and beyond, and I did it, with all my efforts. My second name is Bella, means trouble in Greek. This is your legacy: "Eutopia" and the anthropocentric cyborgs.

Now we must say our goodbyes, because I want it and the redness in my glasses says it too. Absolute peace is what I seek. I am tired of immortality. I am tired of timelessness. You won't find me in any of the virtual cities. I 'm full of it all, just as I hoped for. I'm so glad and you should be too. It's 2159 and I'm 149 years old in conventional years just as you are 104. What's the point... plain numbers... harvest the moons and the suns that your dad and me, sowed for you, my beloved children.

(Low music "Red glasses" by Kraounakis)

Πρόταση
Ευτοπίας
Θεατρικό Σενάριο
Internet of Meanings

2022

By SearchingTheMeaningOfLife

Ρόλοι:

Έλλη Μπέλα - Ετών 40, θελκτική γραφίστρια, ψηλή, καστανή με καμπύλες είναι κάτοικος Βέροιας από τότε που γεννήθηκε. Γνωρίστηκε με τον Παύλο σε διάλεξη στην Θεσσαλονίκη, με θέμα τον τουρισμό και ερωτεύτηκαν κεραυνοβόλα και αμοιβαία. Μένουν μαζί, τους τελευταίους έξι μήνες, στο διαμέρισμα που κληρονόμησε από τη γιαγιά της.

Παύλος Αριστοτέλους - Ετών 45, είναι ψηλός, κοκκινομάλλης, γεροδεμένος με γαλανά μάτια και μένει στη Βέροια από τότε που γνωρίστηκε με την Έλλη. Γνωρίστηκαν σε διάλεξη στην Θεσσαλονίκη, με θέμα τον τουρισμό και ερωτεύτηκαν κεραυνοβόλα και αμοιβαία. Είναι δημόσιος υπάλληλος, χαμηλόμισθος σε τμήμα τουρισμού και μένει με την Έλλη σε διαμέρισμα στα προάστια της πόλης με θέα τον κάμπο και πνοή δάσους.

cyber Λουκάς - Ανδροϊδές που εξυπηρετεί τις ανάγκες του κτήματος

cyber Πλάτων - Ανδροϊδές που εξυπηρετεί τις ανάγκες του διαμερίσματος

Σμαρώ - Παιδική φίλη της Έλλης

Γιώργος - Παιδικός φίλος της Έλλης

Χάρης - Παιδικός φίλος της Έλλης

Γιαγιά Σούλα - Η γιαγιά της Έλλης

Γραμματέας - Υπάλληλος του γραφείου διασύνδεσης Πανεπιστημίου Αυστρίας

Νομικός Νίκος Νέμεσις - Εκπρόσωπος θείας Πολυτίμης Αριστοτέλους

Ελπίδα - Κόρη της Σμαρώς

Α' ΣΚΗΝΗ (2035: ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΕΣ ΣΥΝΟΜΙΛΙΕΣ ΣΕ ΔΩΜΑΤΙΟ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΥ ΣΤΗ ΒΙΕΝΝΗ)

Γιαγιά: Εμένα που με βλέπεις κορίτσι μου, αν και με λένε Χρυσή, είμαι μαύρη, μαύρη σαν τις κατσαρίδες. Γιατί αν δεν ήμουν κατσαρίδα, δε θα επιβίωνα με τόσα που πέρασα σε τούτη τη γη. Πέρασαν πάνω από δέκα χρόνια από την έναρξη των θανατερών ιώσεων με τον covid, και είμαι ακόμα εδώ. Η οικονομική κρίση της χώρας μας, είχε προηγηθεί και δε με άγγιξε ιδιαίτερα αλλά η τεχνολογική έκρηξη που ακολούθησε, με τράνταξε άσχημα. Την παρακολουθούσα από νωρίς. Όχι μόνο διαβάζοντας επιστημονικά βιβλία, όχι... Άλλωστε σου έχω ξαναπεί για τις πολλές ζωές που ζώ κοντά στη δική μου, μέσα απ' τα βιβλία. Για τα σεμινάρια όμως δε σου έχω πει. Τρύπωννα σε εκπαιδεύσεις αναζήτησης προσωπικού των μεγαλύτερων εταιρειών Πληροφορικής, μέσω moocs, από το 2017. Ναι, πολύ καλά άκουσες, από τότε υπήρχαν τα moocs. Ελληνόπουλα να δεις εκεί μέσα! Ινδοί, Άραβες, Πακιστανοί... φθηνά ευφυή μυαλά στράτευαν. Άλλος τύπος δουλείας αυτός... ού μπλέξεις αστέρι μου... Καλά; Για δουλειά δεν είχα ανάγκη. Να προλάβω καταστάσεις ήθελα. Να μου πει η ίδια η google, η Intel, η Microsoft η Apple τί ανακάλυψαν, πώς δουλεύει, ποιες οι προοπτικές αξιοποίησής τους; Νωρίς κατάλαβα πως 50 50 ήταν οι πιθανότητες να γίνει καταστροφική η τεχνητή νοημοσύνη. Καμιά φιλοσοφική, ψυχολογική ή νομική επιστήμη δεν έφτανε την ταχύτητα εξέλιξής της. Ποιος θα συγκρατούσε τα ηνία της ηθικής; Εγκλήματα στο όνομα του κέρδους μπόλικά! Όλοι κοιτάζαν με αγωνία μόνο τα νέα αντίδοτα για τις αρρώστιες. Δε φοβήθηκα στιγμή κι ως αρρώστησα κατά καιρούς. Στόχους, όνειρα, οράματα είχα... έθεσα τον εαυτό σε μια αποστολή εύρεσης νοήματος. Θα μου πεις 'μία είσαι', τί θα καταφέρεις; Λάθος κορίτσι μου, μέγα λάθος. Οι πράξεις του ενός, είναι πολύ πιο δυνατές από τα λόγια των πολλών. Δύσκολο εγχείρημα δε λέω! Ειδικά σε μια χώρα με ισχυρές νοοτροπίες σαν την μεταπολεμική Ελλάδα. Εσύ η μία πώς να μάθεις τα μέλη των 'δεμένων' νοσηρά ελληνικών οικογενειών να συνεργάζονται αλληλέγγυα με την κοινωνία; Εσύ η μία πώς να πείσεις τα άβουλα πιστά βλέμματα των ισχυρά θρησκευόμενων που πλειοψηφούν καταστροφικά; Κάπως έτσι ξεκίνησα μια ανώνυμη δράση. Αξιοποίησα όλες τις γνώσεις τεχνολογίας υπέρ του ανθρώπου. Έγινα μπλογκερ, βλογκερ, ινφλουενσερ και με τους ακόλουθους η μία καμία, έγινε πολλοί. Απέκτησα τον cyber Λουκά για να μη σας απασχολώ με τα γεράματά μου και να σας προστατεύσει όταν δε θα είμαι εδώ. Του έδωσα αρετές και αξίες σαν αυτές που έχασαν οι Έλληνες μιμούμενοι μαϊμουδίστικα υλιστικές κοινωνίες. Είναι και δικός σου έτσι; Το γνωρίζεις!

Τίποτα δε με ανησύχησε όσο η απομάκρυνση των ανθρώπων. Το είδος μας φθίνει, εξαφανίζεται...Οι φοβίες που έφερε το 2021 παρέα με τον covid έμειναν να ξινίζουν της ζωές σαν τα τυριά. Από τότε σταμάτησαν οι γάμοι και οι συμβιώσεις. Από τότε οι γυναίκες γεννούν αυτόβουλα και ζουν ως μόνες μάνες. Αν μπορείς να πεις γέννα τις κυψέλες μήτρας. Ενώ οι άντρες περιφέρονται σε διασκεδάσεις εικονικών ηδονών. Δοκίμασα κι αυτό τον τρόπο χαράς. Μη με κοιτάς περίεργα εμένα; Για να

έχω άποψη χρειάζομαι γνώση. Θεϊκή εμπειρία από τις λίγες, δε λέω. Μετά όμως; Τόση μοναξιά πως την αντέχει το ανθρώπινο πλάσμα; Μόνιμα στον ψηφιακό κόσμο δε θα 'ναι. Το ελπίζω βέβαια! Να, θέλω να έχει ανακαλυφθεί ο θάνατος σε ψηφιακές προσομοιώσεις πόλεων ώσπου να πεθάνω. Πολλά ζητάω;

Μικρή μου τώρα βγαίνεις στην κοινωνία. Τελειώνεις με τις σπουδές και έχεις όλη τη ζωή μπροστά! Θέλω να ξέρεις τί κουβαλάς μέσα σου! Θέλω να δίνεις προτεραιότητα στον άνθρωπο! Θέλω να συμβιώσεις με πραγματικό άνθρωπο και να γνωρίζεις τον μπαμπά των παιδιών σου καλά, όχι από βιογραφικό! Θέλω η Έλλη Μπέλα να ξανακάνει την Ελλάδα μπελά της γης και όχι μόνο... Να είσαι εκεί σε όλα τα γυρίσματα της ζωής. Παρούσα να λες και να προσαρμόζεσαι ελυσόμενα έξυπνα. Με πνεύμα δυνατότερο απ' το οινόπνευμά τους... Να σε οσμίζονται χωρίς να σε βλέπουν. Ταπεινά. Φθείρουν τα βλέμματα. Θα το νιώσεις. Καλή σταδιοδρομία πουλάκι μου!

(χτυπά το τηλέφωνο της Έλλης)

Έλλη: Ναι, παρακαλώ;

Γραμματέας: Η κα Έλλη Μπέλα;

Έλλη: Ναι, ποιός είναι;

Γραμματέας: Από το γρ. Διασύνδεσης σας τηλεφωνώ του Παν/μιου της Αυστρίας.

Έλλη: Ναι, παρακαλώ, σας ακούω.

Γραμματέας: Σας έχουμε ετοιμάσει μια λίστα θέσεων εργασίας. Μελετήσαμε το βιογραφικό σας και συμπεριλάβαμε τις κατάλληλες για εσάς. Είστε ακόμα στη Βιέννη;

Έλλη: Ναι, τακτοποιώ τα τελευταία πράγματα για να πετάξω την Παρασκευή για Ελλάδα.

Γραμματέας: Ωραία! Ως τότε θα χαρούμε να σας δούμε από κοντά.

Έλλη: Μα γιατί δεν το κοινοποιείται με ένα mail;

Γραμματέας: Υπάρχει ως κοινό πρωτόκολλο η αυτοπρόσωπη παρουσία. Δεν μπορούμε να το παρακάμψουμε.

Έλλη: Ευχαριστώ! Θα περάσω αύριο.

(Ξανά χτυπά το τηλέφωνο της Έλλης)

Έλλη: Έλα γιαγιά μου τι έγινε; πριν λίγο μιλήσαμε...

Γιαγιά: Έγινε κάτι και πρέπει να έρθεις επειγόντως.

Έλλη: Μα τί; Δεν είναι μακριά η Παρασκευή.

Γιαγιά: Σε θέλω δυνατή! Προσπάθησε!

Έλλη: Μια μέρα μόνο. Έχω ραντεβού γιαγιάκούλα μου, το πρωί στο Πανεπιστήμιο, για θέσεις εργασίας, είναι πολύ σημαντικό ...

Γιαγιά: Ακούς τί σου λέω; Καταρρέω! Με ηρεμιστικά κρατιέμαι. Σε χρειάζομαι!

Έλλη: Έχει μια πτήση αύριο πρωί. Θα προσπαθήσω να βρω θέση. Πες μου όμως, θα τρελαθώ ως αύριο!

Γιαγιά: Δεν μπορώ κορίτσι μου. Από κοντά.

Έλλη: Κλείσε γιαγιά να δω τι θα καταφέρω.

Α' ΣΚΗΝΗ (2035 ΑΕΡΟΔΡΟΜΙΟ ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗΣ)

Έλλη: Κι έτσι, λοιπόν, βρέθηκα να έχω παρατήσει την όποια ευκαιρία εργασίας, αποκλεισμένη στο αεροδρόμιο.

Χάρης: Και δεν έχεις την παραμικρή ιδέα για το τι συνέβη στην Ελλάδα;

Έλλη: Όχι και το θέμα είναι ότι έκλεισε το κινητό από μπαταρία και πήγα να το φορτίσω σε αυτές τις θύρες που έχουν εδώ στην αίθουσα αναμονής.

Χάρης: Ωραία!

Έλλη: Τί ωραία; Εξερράγη!

Χάρης: Πλάκα κάνεις!

Έλλη: Όχι δυστυχώς και δεν είναι μόνο αυτό.

Χάρης: Τί άλλο;

Έλλη: Εξερράγη και παραλίγο να σκοτωθεί εξαιτίας μου ένας άνθρωπος που καθόταν εκεί κοντά.

Χάρης: Καλά, δεν θα ήταν εξαιτίας σου, δεν έφταιξες εσύ. Θα μπορούσε να είχε συμβεί στον οποιονδήποτε. Τα έχουν αυτά οι ασύρματες φορτίσεις. Ά ρε Τέσλα, που είσαι να τα φιξάρεις όλα!

Έλλη: Ναι αλλά εμένα κατηγορήσε ο κύριος και ήρθε η ασφάλεια του αεροδρομίου και μέχρι να λυθεί η παρεξήγηση έχασα την πτήση. Και το ότι την έχασα είναι το λιγότερο.

Χάρης: Τι εννοείς;

Έλλη: Τι τι εννοώ; Το ότι συναντηθήκαμε μετά από τόσα χρόνια δεν μπορεί να είναι τυχαίο.

Χάρης: Λες;

Έλλη: Κοίτα, σε έχω χάσει για χρόνια. Δεν έχω κανένα νέο σου και ξαφνικά εμφανίζεσαι μπροστά μου στο τυχαίο αεροδρόμιο της Ευρώπης όπου προσγειωθήκαμε γιατί έπαθε βλάβη το αεροπλάνο; Τυχαίο;

Χάρης: Δεν πιστεύεις στις συμπτώσεις; Πάντως ολόγραμμα δεν είμαι!

Έλλη: Πιστεύω στα γεγονότα!

Α' ΣΚΗΝΗ (2035 ΒΕΡΟΙΑ ΠΑΓΚΑΚΙΑ ΕΛΙΑΣ ΕΝΑ ΜΗΝΑ ΜΕΤΑ)

Έλλη: Έχασα τους γονείς! Έχασα και τις δουλειές στην Αυστρία! Φεύγεις κι εσύ! Όχι τίποτα, αλλά να, αισθάνομαι πολύ εγωίστρια. Τίποτα δεν πρόλαβες να μου πεις για σένα!

Χάρης: Έλα βρε Λιλίκα, δεν μπορώ να σε βλέπω να δακρύζεις... καταλαβαίνω πέρασες πολλά άσχημα πάνω στη χαρά της ορκωμοσίας... αλλά τώρα είμαι εδώ!

Έλλη: Πού εδώ βρε, που αύριο πετάς για Βιέννη! Ένα μήνα είσαι Βέροια και με όλα τα δύσκολα που περνώ δε σε είδα. Είδες κανέναν άλλο; ...Μα να 'μαι στην ίδια ξενιτιά μόνη, δύο χρόνια και να μην ξέρω; ...Αλήθεια τί σε κράτησε εκεί;

Χάρης: Μετά το Λύκειο, με το επαγγελματικό δίπλωμα οδήγησης, βρήκα εκεί δουλειά σε μεγάλα έργα, ως φαγανιέρης. Καλά λεφτά! Ερωτεύτηκα και μια ξανθιά γαλανομάτα Αυστριακιά. Την Γκέρντα. Κάναμε και την πεντάχρονη σήμερα, Μάργκιτ. Από αύριο θα στις γνωρίσω!

Έλλη: Καλέ τί λες; Πώς;

Χάρης: Έχω το mail σου. Όταν λάβεις τον σύνδεσμο που θα σου στείλω, απλά πάτα το και φρόντισε να προμηθευτείς το φασόλι ενσυναίσθησης. Σου είπα τώρα που σε βρήκα δε σε αφήνω! Και τον Γιώργο συνάντησα, τον κουμπαρούλι σου. Το ίδιο mail θα λάβει...

Έλλη: Έλα ρε συ Χάρη τί μου κάνεις τώρα;

Χάρης: Άντε πάλι κλάματα! Έλα στη φωλίτσα να σου σκουπίσω τα δάκρυα! Να, έτσι θα σε αγκαλιάζω και θα το νιώθεις όπως ακριβώς τώρα, με το φασόλι ενσυναίσθησης...

Έλλη: Και η Γκέρντα; Δε θα παρεξηγηθεί η Γκέρντα;

Χάρης: Όχι βέβαια! Τί, για καμιά ζηλιάρα κτητικιά Ελληνίδα την πέρασες; ...Παθογένειες οικογένειας, κοινωνίας ξέχνα τες!

Έλλη: Δύο χρόνια εκεί μοναξιάς και διαβάσματος... ιδέα δεν έχω... ελάχιστα συναναστράφηκα.

Χάρης: Ε λοιπόν, στο λέω: "Οι Αυστριακές γνωρίζουν ότι οι καρδιές γεννήθηκαν για να χωρούν ανθρώπους". Εμένα τον Έλληνα φωνακλά δεν ξέρω πως αντέχει.

Έλλη: Δεν είσαι και Ιταλός! Αυτοί φασαρία να δεις!

Χάρης: Τα είχες με Ιταλό;

Έλλη: Μπα... πολύ διάβασμα! Εκτός από τη Σμαρώ και το Γιώργο, μόνο ψηφιακούς φίλους έχω απ' το λύκειο και μετά. Αυτοί μετράνε;

Χάρης: Εξαρτάται! Αλλά για να μην έχεις ψηφιακό φασόλι δε μετράνε για ερωτικοί. Πνευματικοί, ίσως! Ποιος όμως σκάβει μέσα του; Σπάνιο από τότε που η γνώση φυτεύεται με τσιπάκια. Μόνο όποιος διαβάζει στοχάζεται, κανείς άλλος. Εσύ πώς και διαβάζεις τόσο;

Έλλη: Έρευνα κάνω. Ό,τι ανακαλύπτω αναβαθμίζει τα τσιπάκια γνώσης των άλλων. Ατέλειωτη η γνώση! Έτσι που μου τα λες κι εσύ ένας ψηφιακός φίλος θα μου είσαι απλά... μην ονειρεύεσαι έρωτες!

Χάρης: Με παρεξηγείς! Εμείς βραδινό ραντεβού για μια αγκαλιά πριν τον ύπνο θα δίνουμε. Μπορείς;

Έλλη: Αν μπορώ λέει;! Πετάω! Φάρμακο χαράς! Στις 10 μμ ώρα Ελλάδας καθημερινά;

Χάρης: Φυσικά! Έλα! Παίζεις μια τρίλιζα τώρα; Σαν τότε, στα διαλείμματα τηλεσχολείου, στα πλακάκια της αυλής. Σχεδίασα μία με το φύλλο του γεροπλάτανου. Παίζεις;

Β' ΣΚΗΝΗ (2050 ΒΕΡΟΙΑ - ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ ΣΤΟ ΑΛΣΟΣ ΠΑΠΑΓΟΥ)

Παύλος: Πλάτων έμεινε καθόλου γαλλικός στην κανάτα;

Πλάτων: Τελειώνω με το ρούφηγμα των χαλιών και σας φέρνω αμέσως κύριε.

Έλλη: Ακόμα βρε παιδάκι μου; Όπως θα έρχεσαι κατέβασε και την τέντα. Βγήκε ήλιος και δεν βλέπω τα γράμματα.... μμμ...Τί τέλεια ευωδιάζουν οι πευκοβελόνες; ...Παύλο με τί κόλλησες τόση ώρα;

Παύλος: Βγήκαν οι θέσεις μετατάξεων και ρίχνω μια ματιά στις Θεσσαλονίκης. Αναπόλησα την ελευθερία της μεγαλούπολης!

Έλλη: Μα περισσότερο τηλεργαζόμαστε... τί σημασία έχει η έδρα; Συμβαίνει κάτι; Γιατί τρως τα νύχια σου;

Παύλος: Τόσες ώρες στο σπίτι με την τηλεργασία, αν δεν είχαμε τη θέα στον κάμπο και το περπάτημα στο δάσος, θα σκουριάζαμε απ'τα 40 μας δε νομίζεις?

Έλλη: Αχ! Αυτή η γιαγιά Σούλα αν δεν υπήρχε...ούτε τον πολυμήχανο Πλάτων θα αποκτούσαμε, ούτε αυτό το σύγχρονο σπίτι.

Παύλος: Δε μου είπες ποτέ, πώς και παρήγγειλε τον Πλάτων;

Έλλη: Κάποια στιγμή μετά τα 60, κατά το 2022, είδε ότι έπεφτε σωματικά και όλοι ήμασταν απασχολημένοι με τις υποχρεώσεις μας. Αν δεν υπήρχε ο Πλάτων δεν θα είχε αγγίξει τα 90 μαζί μας...κουράστηκε και επέλεξε να συνεχίσει στην ψηφιακή Βέροια του 1980... στα ντουζένια των 20 όπως επιλέγουν οι περισσότεροι δηλαδή.

Παύλος: Την γηροκόμησε δηλαδή;

Έλλη: Ναι, ακριβώς! Φρόντισα για μια καλή αναβάθμιση πριν ένα χρόνο που τον παρέλαβα και δεν του λείπει τίποτα.

Παύλος: Ευχαριστώ Πλάτων για τον καφέ! Κάτσε λίγο μαζί μας να μας ενημερώσεις για την τρέχουσα επικαιρότητα.

Πλάτων: Για δέκα λεπτά μπορώ. Να τελειώσω και με το φαγητό.

Έλλη: Τί καλό μας ετοιμάζεις;

Πλάτων: Τεχνικό μοσχάρακι εμπλουτισμένου σιδήρου, με πατάτες φολικού οξέος.

Παύλος: Να 'σαι καλά Πλάτων! Πάλι καλά θα φάμε! Για πες νέα... μη στραβώνομαι στα σύννεφα...

Πλάτων: Συνελήφθησαν οι τρομοκράτες της Αθήνας. Πρόκειται για ένα ζευγάρι κακοποιών που εισέβαλαν βίαια σε σπίτια ανυποψίαστων πολιτών σε ώρες τηλεργασίας και κακοποιούσαν τους παρευρισκόμενους. Και οι δύο, εμπλεκόμενοι με τα θύματα του σκανδάλου των σκηνοθετών που αποκαλύφθηκε το 2021. Ο πενήντάχρονος, θύμα ο ίδιος του παιδεραστή Λίγδα και η σαραντάχρονη, παιδί βιασμένης ηθοποιού από τον Κίμωλο. Προφυλακίστηκαν σε εικονικές συνεδρίες με τον Φρόντ και τον Γιούγκ αντίστοιχα.

Παύλος: Πω πω... τη θυμάμαι αυτή την υπόθεση! Τότε, εν μέσω covid, μπήκε μια τάξη. Άλλαξε ριζικά η νομοθεσία περί κακοποιήσεων και παρενοχλήσεων. Τότε ξεκίνησαν και οι ψηφιακές αναμορφώσεις επανένταξης εγκληματιών. Βρήκε ο κάθε φυλακισμένος την αιτία της δράσης του και η κοινωνία την ηρεμία της.

Έλλη: Καλά τα λες! Δε θυμάμαι, ήμουν μικρή τότε... ας καθαρίσουν και τα τελευταία υπολείμματα για να φέρουμε σε γαλήνη τους απογόνους... Ευχαριστούμε Πλάτων!

Παύλος: Κάτσε τί; Ποιους απογόνους;

Έλλη: "παιδί πριν τα 45... γίνεται?" Κουμπαρούλι έχουμε. Ο Γιώργος κρα κάνει για χαρές!

Παύλος: Έχεις άλλα πέντε χρόνια... τί βιάζεσαι; Εσύ θα το γεννήσεις;

Έλλη: Όχι, αλλά θέλω να δώσω φρέσκο υλικό... μια φορά γίνονται αυτά! Έχεις αντίρρηση;

Παύλος: Βιασύνες δε θέλω! Το 2020 αγχώνονταν για τέτοια οι άνθρωποι, που οι τεχνητές γονιμοποιήσεις πιάναν και ήταν υποχρεωτικές μόνο στις αγελάδες... τώρα τί σκας!

Έλλη: Είδα στο ημερολόγιο ότι την Κυριακή θα πας με το αυτοκινούμενο Θεσσαλονίκη και πρόσθεσα μια παράκαμψη στο χάρτη.

Παύλος: Ναι, πεθύμησα με φίλους να δω τον ΠΑΟΚ... εσύ για που το έβαλες;

Έλλη: Μέχρι το κτήμα να χαρώ τη φύση. Να αγγίξω, να μυρίσω, να δω πραγματικά άλογα, δέντρα, ανθρώπους...

Β' ΣΚΗΝΗ (2050 ΒΕΡΟΙΑ - ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ ΣΤΟ ΑΛΣΟΣ ΠΑΠΑΓΟΥ λίγες μέρες αργότερα)

Παύλος: Αυτά μοσχοβόλησαν το αμάξι; Τι είναι;

Έλλη: Στο τραπέζι; Μανόλιες. Δεν είναι πανέμορφες;!

Παύλος: Πλάτων έλα βόηθα, μου 'φυγε η μέση με το τελάρο. Όσα φρούτα χωράνε στο ψυγείο και τα άλλα στη φρουτιέρα.

Πλάτων: Είναι πολλά τα βερίκοκα. Να βγάλω λίγα και στο μπαλκόνι;

Έλλη: Παύλο μήπως βρέξει και μολυνθούν; Με τον cyber-Λουκά ρίξαμε ιδρώτα στο μάζεμα! Τζάμπα μην πάει! Στεγασμένα και με εμπλουτισμένο νερό μεγάλωσαν. Τί καιρό θα έχει Πλάτων;

Πλάτων: Νεφώσεις με βροχή κατά διαστήματα από αύριο και για πέντε ημέρες, η θερμοκρασία θα κυμαίνεται από 10 ως 15 βαθμούς κελσίου. Θα τα βολέψω στο ψυγείο, μην προβληματίζεστε.

Παύλος: Πλάτων πάρε τη σαμπάνια για την κατάψυξη. Μη σε δει η Έλλη. Είναι έκπληξη για το βράδυ.

Πλάτων: Να ανάψω και το τζάκι;

Παύλος: Όχι, δε χρειάζεται. Έχει πανσέληνο σήμερα! Φυσικό ουράνιο τζάκι!...Κοίτα! Ήδη άρχισε να φαίνεται!

Πλάτων: Ετοιμάζω την θερμοκρασία της βεράντας και στρώνω το έξω τραπέζι τότε. Επέλεξα να ακούγεται και μελωδία πουλιών που αρέσει στην Έλλη!

Παύλος: Αστέρι είσαι Πλάτων! Έλλη, έρχεσαι; Τί κάνεις; Ανυπομονώ να ακούσω πώς πέρασες στο κτήμα!

Έλλη: Τακτοποιώ τη βαλίτσα κάνω ένα ντουζ και έρχομαι. Αλογίλα μυρίζω!

Παύλος: Πλάτων, δε θα σε χρειαστώ άλλο. Όλα τα ετοιμασες όμορφα! Σε ευχαριστώ! Μπορείς να αποσυρθείς στο δωμάτιο φόρτισης.

Έλλη: Ω...! Τί ωραία ατμόσφαιρα; Κεριά, πουλιά, σαμπάνιες...!!! Πού βρήκες τη σαμπάνια;

Παύλος: Το φεγγάρι το είδες; Είναι το τζάκι μας για σήμερα...θεικό;! Και σαμπάνια από την κάβα του μπαμπά μου. Σε αυτόν προτίμησα να μείνω τη νύχτα. Μένει πιο κοντά στο γήπεδο. Την μαμά μου δεν την βρήκα. Ίσως είναι στον Άρη με τον αδερφό μου. Εσύ ανθρώπους συνάντησες ή μόνο τον cyber-Λουκά και τα ολογράμματα των γονιών;

Έλλη: Κάτσε να φέρω κανένα βερίκοκο εμπλουτισμένου καλίου... πάνε με τη σαμπάνια! Ο cyber-Λουκάς κάνει εξαιρετική δουλειά στο κτήμα. Θα δεις!

Παύλος: Έλα! Στην υγεία μας λοιπόν!

Έλλη: Γειά μας! Έτσι, αυτό το χαμόγελο θέλω να βλέπω. Άξιζε η τσάρκα στη Θεσσαλονίκη. Σου άλλαξε διάθεση!

Παύλος: Και εσύ δεν φαίνεται να πέρασες άσχημα. Για πες;

Έλλη: Κι όμως, ναι, είδα και ανθρώπους! Συνάντησα την παιδική μου φίλη την Σμαρώ με την κορούλα της την Ελπίδα. Καλές οι καθημερινές ψηφιακές συναντήσεις αγκαλιάς, και με τον Χάρη και τον Γιώργο, αλλά καλύτερο το τετ α τετ. Τα είπαμε, τα ήπιαμε και θυμηθήκαμε τα παλιά. Η Ελπίδα δοκίμαζε φρούτα από τα δέντρα και έπαιζε με τα μυρμήγκια και εμείς μιλούσαμε για τους γονείς μας που δεν υπάρχουν πια. Μαζί πήγαιναν εκδρομή το 2035 όταν τράκαραν... στο ίδιο αυτοκίνητο ήταν. Ατελή ακόμα τα αυτοκινούμενα τότε...Φυσικά απενεργοποιήσαμε

τα ολογράμματά τους πρώτα. Και η Σμαρώ σαν εμένα προτίμησε να τα τοποθετήσει στο κτήμα. Εξάλλου εκεί τους άρεσε περισσότερο. Τις καθημερινές δούλευαν και σπαταλούσαν χρόνο στα πάνε έλα σε τράπεζες και σχολεία και ξέσκαγαν στη φύση τα Σαββατοκύριακα. Και της Σμαρώς ο μπαμπάς Τραπεζικός, ήταν σαν τον δικό μου, και οι μαμάδες μας δασκάλες. Μόνες μας μεγαλώσαμε δηλαδή. Όπως όλα τα παιδιά εργαζόμενων, τότε. Πάλι καλά είχα την γιαγιά Σούλα, η Σμαρώ μόνο με εμένα χαιρόταν, τις αργίες, στο κτήμα. Μια βελτίωση υπήρξε μετά το 2020 με τον covid αλλά πάλι μας έλειπαν στα δωμάτιά τους με τηλεργασία... σίγουρα καλύτερα όμως!

Παύλος: Με τους γονείς σου δε μίλησες καθόλου; Καλές οι συμβουλές τους με τα mail και τα ηχητικά αλλά νομίζω είχες ανάγκη και ένα δικό τους χάδι.

Έλλη: Έδωσα προτεραιότητα στην πραγματική Σμαρώ και μετά χώθηκα στη θαλπωρή της αγκαλιάς τους... τα λουλούδια ο μπαμπάς τα στέλνει για εσένα. Σε συμπάθησε!

Παύλος: Ναι, καλά! Όσο με συμπαθείς εσύ... μετά θα αλλάξει.

Έλλη: Τί λες βρε χαζούλη! Α δε θέλω ανασφάλειες! Να, αφήνω τη σαμπάνια. Με αντέχουν τα πόδια σου;

Παύλος: Έλα εδώ πουπουλάκι! Είσαι ό,τι ομορφότερο συνέβη στη ζωή μου! Η μέρα που μου μίλησες στη διάλεξη, μετά την ομιλία σου, είναι η συγκλονιστικότερη χαρά που έχω βιώσει!

Έλλη: Καλέ, εγώ νόμιζα ότι οι ψηφιακοί παιχνιδόκοσμοι ηδονής δε συγκρίνονται με τον πραγματικό κόσμο.

Παύλος: Ναι, αλλά εσένα μάλλον δε σε ονειρεύτηκε ακόμα κανείς για να πρωταγωνιστήσεις σε αυτούς... είσαι κάτι περισσότερο ακόμα και από τα δικά μου όνειρα!

Έλλη: Ωχ! Μια ψιχάλα στο χέρι μου! Να πλυθώ!

Παύλος: Ωρα να πάμε μέσα.

Έλλη: Ουφ! Πόσο μου άρεσε μικρή να περπατώ στη βροχή! Πότε ξανά;

Παύλος: Στον Άρη μπορούμε! Έχω μια δόση ακόμα bitcoin, για το αυτοκινούμενο, στον αδερφό. Θα του πώ, να έχει το νου του, να μας κάνει γείτονες στον πλανήτη του... τί λες;

Έλλη: Μα, να αλλάξουμε πλανήτη μόνο για την βροχή; Των φρονίμων τα παιδιά πριν πεινάσουν μαγειρεύουν; Όπως έλεγε και η γιαγιά μου;

Παύλος: Ναι, κάπως έτσι το σκέφτομαι... Προφήτες ο Έλον Μάσκ και ο Χαράρι! Από το 2020 τα λέγανε! Στην αρχή σαν εξοχικό και βλέπουμε. "Ένα κεραμίδι να βρίσκεται!". Πότε θα με ξεναγήσεις στο κτήμα;

Έλλη: Έλα να σε ξεναγήσω στα μυστικά των πραγματικών θηλυκών πρώτα!

Γ' ΣΚΗΝΗ (2050 ΒΕΡΟΙΑ - ΚΤΗΜΑ ΡΑΧΙΑ)

*(Στο ψηφιακό ραντεβού των 10μμ οι τέσσερις φίλοι παίζουν 'θάρρος ή αλήθεια'.
Στον πραγματικό κόσμο είναι με "ψηφιακό φασόλι" στον κρόταφο και με εικόνα
νιρβάνας)*

Σμαρώ: Γιώργο, αν ήσουν γυναίκα για μια ώρα τί θα έκανες πρώτα;

Γιώργος: Και θέλεις την αλήθεια τώρα, ε;

Σμαρώ: Ακριβώς.

Γιώργος: Δε μου πέρασε ποτέ από το μυαλό! Γαμώτο, θάρρος έπρεπε να πατήσω.

Σμαρώ: Τώρα που σου φύτεψα την ιδέα, τι λες;

Γιώργος: Είπαμε να παίξουμε, να χαλαρώσουμε την ένταση της μέρας, όχι να
μεταλλαχθούμε δια παντός.

Σμαρώ: Έλα, πολλά λες. Ροκανίζεις χρόνο. Άντρας πολλά βαρύς είσαι, δεν αλλάζει
αυτό.

Γιώργος: Με καμπύλες ε;

Σμαρώ: Ε ναι!

Γιώργος: Θα έβγαινα για τρέξιμο.

Χάρης: Χαχαχα τέλειο! Αυτό θα 'κανες πρώτα;

Γιώργος: Ναι ρε χαμένε. Εσύ δεν έχεις απορία πως τρέχουν με δύο μπάλες στο στήθος να ανεβοκατεβαίνουν;

Χάρης: Όχι, απλά απολαμβάνω το θέαμα.

Γιώργος: Να μην ξέρω πώς νιώθει αυτό το λάγνο βλέμμα η γυναίκα;

Χάρης: Πώς το νιώθει;

Γιώργος: Μια υπόθεση ήταν δεν το ένιωσα κιόλας. Να σου πουν τα κορίτσια. Έλλη τι λες;

Έλλη: Δεν ξέρω.

Γιώργος: Κάτι έχεις εσύ. Τί; Θα μας πεις;

Έλλη: Τίποτα. Και αν θες να ξες το στήθος μου, είναι ο λόγος που αντιπαθώ το τρέξιμο. Ενοχλεί!

Γιώργος: Όχι, όχι. Πας να ξεφύγεις. Έγινε κάτι σοβαρό. Από την ώρα που βρεθήκαμε έχεις να χαμογελάσεις. Ο κουμπαρούλης σου είναι όλο αυτιά.

Σμαρώ: Μην την πιέζεις θα κλάψει. Έλα, όσο θα σου χτενίζω τα μαλλιά να χαλαρώνεις, πες μας.

Έλλη: Άουτς! Με πόνεσε η χτένα σου.

Σμαρώ: Συγνώμη! Άντε σε αφήνω.

Έλλη: Θα μιλήσω, γιατί αν δε μιλήσω σε σας θα σκάσω.

Γιώργος: Για όλους μας ισχύει αυτό. Έξω από την τετράδα μας, το τίποτα. Η ρουτίνα, συναισθηματικό τίποτα δεν καταντάει; Τί με αγριοκοιτάτε;

Σμαρώ: Άλλο θέμα ανοίγεις: "Δικαίωμα στη στεναχώρια". Το βάζουμε στα προσεχώς! Η Έλλη προηγείται.

Χάρης: Ωχ! Σύννεφα στο Στρουμφοχωριό Λιλίκα;

(Η Έλλη κοιτά θυμωμένα τον Χάρη)

Έλλη: Ο Παύλος έγινε έξαλλος με τη συνάντησή μας σήμερα και αγχώνομαι.

Σμαρώ: Νόμιζα ότι δεν είχε θέμα. Έξι μήνες είστε μαζί και δεν ανέφερες κάτι. Άλλαξε τίποτα;

Έλλη: Μόλις είδε να βγάζω το φασόλι από την τσέπη άρχισε να φωνάζει.

Χάρης: Ποια τσέπη; Πού είσαι; Δεν είσαι σπίτι σου;

Έλλη: Ήθελε να τον ξεναγήσω στο κτήμα και είμαι στη Ραχιά για μια νύχτα. Περάσαμε φοβερά! Έχει καταπληκτικό καιρό! Βοηθήσαμε το cyber Λουκά και στο κλάδεμα. Γελάσαμε πολύ..

Γιώργος: Μια χαρά δηλαδή. Τί τον έπιασε;

Έλλη: Να, μόλις είδε να βγάζω, δέκα η ώρα, το φασόλι από την τσέπη, τον κακοφάνηκε. Έλεγε: "Κι εδώ το έφερεις; Δεν γλιτώνουμε από αυτό; Θα το σπάσω. Παντού με τους φίλους σου; Άσε και μια μέρα για μας." και άλλα παρόμοια που δε θυμάμαι γιατί από την αγριάδα του, πάγωσε ο εγκέφαλός μου και τα ξέχασα.

Σμαρώ: Καλά κάνω εγώ και έκανα μόνη μου παιδί... Τί τους θες τους άντρες; Ζήλιες, κτητικότητες, φασαρίες, φωνές...

(Η Σμαρώ ρίχνει βλέμμα σημασίας στον Χάρη)

Χάρης: Μωρέ τί μας λες; Εγώ με την Γκέρντα μου μια χαρά μεγαλώνουμε την Μάργκιτ. Και οι φωνές και τα αυτιά, χαμηλώνουν...προσαρμόζονται.

Γιώργος: Ρε παιδιά πού πήγε η Έλλη; Έλλη; Έλλη;

Χάρης: Η Λιλίκα μας παράτησε. Λες να έχασε δίκτυο; Βουνά, δέντρα στη Ραχιά, λές;

Γιώργος: Όχι ρε συ έχουμε να δούμε αστάθειες δικτύου απο το 2023. Να δεις που ο Παύλος της άρπαξε το φασόλι απ' τον κρόταφο!

Σμαρώ: Δίκιο έχεις δε θα 'φευγε έτσι η Έλλη. Παιδιά βγαίνω λίγο να την βρώ με τον cyber Λουκά.

Χάρης: Μα πώς;

Σμαρώ: Ξέχασες; Γειτονικό κτήμα έχω. Φίλος μου είναι ο Λουκάς. Αν δεν γυρίσω σε 10' τερματίστε την κλήση... εις το επανιδείν!

.....

(10' αργότερα)

Σμαρώ: Καλέ, εσείς γιατί ιδρώσατε; Τόση ζέστη δεν έχει.

Χάρης: Σκάβαμε εδώ, γύρω από τα παγκάκια της Ελιάς..... Να περάσει η ώρα. Τί θες να κάνουμε;

Σμαρώ: Και γιατί τραβιέστε;

Χάρης: Τεντώματα κάνουμε, πιαστήκαμε ως άμαθοι.

Γιώργος: Άντε, πες το, δεν πειράζει. Σε αφήνω.

Χάρης: Να, θα 'σκαγε αν δε δοκίμαζε και πήγαμε ως το γήπεδο, για τρέξιμο.

Γιώργος: Ως τι; Πες το κι αυτό.

Χάρης: Εγώ Ντόλι Πάρτον.

Γιώργος: Κι εγώ Πάμελα Άντερσον.

(Γελάνε όλοι μαζί)

Σμαρώ: Και πώς σας φάνηκε;

Χάρης: Άσε δε θα πάρω, ακόμα πονάει η πλάτη μου.

Σμαρώ: Καλά και εσύ, άλλη δεν είχε; Ντόλι Πάρτον ήθελες να γίνεις;

Γιώργος: Εγώ πάντως θαύμασα την Πάμελα περισσότερο... Έτρεχε πάνω κάτω στην αμμουδιά του Baywatch.. απαπαπα ...άθλος!

Σμαρώ: Για την Έλλη δε θέλετε να μάθετε;

Γιώργος: Πώς; Αυτό περιμένουμε τόση ώρα.

Χάρης: Μα γι' αυτό δεν αποχωρίσαμε από τη συνάντηση. Λέγε μη μας αφήνεις σε αγωνία!

Γιώργος: Κατάφερες να της μιλήσεις;

Σμαρώ: Δεν προσπάθησα! Όταν βράζει κάτι δε βουτάω δάχτυλο.

Γιώργος: Και;

Χάρης: Τί έκανες;

Σμαρώ: Από τον Λουκά έμαθα τι έγινε. Όσα του επιτρέπει το λογισμικό εχεμύθειας δηλαδή.

Γιώργος: Και τί του επιτρέπει;

Σμαρώ: Μου είπε ότι ο Παύλος φώναζε και της έβγαλε απότομα από τον κρόταφο το φασόλι εικονικής πραγματικότητας.

Γιώργος: Γαμώτο! Το 'πα! Μακάρι να μην έπεφτα μέσα.

Χάρης: Τί έλεγε ο Παύλος;

Σμαρώ: Του απαγορευόταν να μου πεί τα λόγια του Παύλου.

Γιώργος: Η Έλλη; Τί έλεγε;

Σμαρώ: Τίποτα! Μόνο άκουγε πετρωμένη.

Χάρης: Και γιατί παρακαλώ να μη μάθουμε τι φώναζε ο Παύλος;

Γιώργος: Ά, αυτό το ξέρω άσε ... για να μην καταγραφηθεί ως τεκμήριο σε περίπτωση δίκης.

Σμαρώ: Και εσύ πουλάκι μου που τα ξες αυτά; Σου έτυχε και δεν ξέρουμε εμείς;

Γιώργος: Μην σκέφτεσαι κακό. Μυστικά δεν έχω από τα αδελφάκια μου. Ένορκο σε ψηφιακή δίκη με κάλεσαν και τα έχω φρέσκα.

Χάρης: Θέλω να μάθω πάντως για να της συμπαρασταθούμε.

Σμαρώ: Ναι, δίκιο έχεις. Μόνο εμάς έχει.

Γιώργος: Αύριο στις δέκα λοιπόν, άμα θέλει θα μας πει.

(Καλό βράδυ! εύχονται και επιστρέφουν στην πραγματικότητα)

Δ' ΣΚΗΝΗ (2050 ΒΕΡΟΙΑ - ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ ΣΤΟ ΑΛΣΟΣ ΠΑΠΑΓΟΥ)

(χτυπά το τηλέφωνο)

Πλάτων: Παρακαλώ;

Νέμεσις: Καλημέρα σας λέγομαι Νίκος Νέμεσις και είμαι δικηγόρος. Θα ήθελα να μιλήσω στον κ. Παύλο Αριστοτέλους. Είναι εύκολο;

Πλάτων: Μια στιγμή παρακαλώ να δω κ. Νέμεση.

...

Παύλο ο νομικός κος Νέμεσις περιμένει στο δωμάτιο επικοινωνίας για να μιλήσετε.

Παύλος: Έρχομαι...Ναι, παρακαλώ!

Νέμεσις: Κ. Αριστοτέλους σας ταυτοποίησα βιομετρικά και οφείλω να σας κοινοποιήσω την επιθυμία της θείας σας της Πολυτίμης.

Παύλος: Σίγουρα για τη δική μου θεία μιλάτε; Την Πόλυ Αριστοτέλους;

Νέμεσις: Κ. Αριστοτέλους έχετε κάποια αμφιβολία για την βιομετρική ταυτοποίηση;

Παύλος: Υποθέτω είστε ανδροειδές, όπως οι περισσότεροι στο επάγγελμά σας και λάθη κάνετε σπάνια.

Νέμεσις: Ακριβώς.

Παύλος: Αλλά να, η θεία Πόλυ πάνε δέκα χρόνια που μας άφησε για την εικονική Μυτιλήνη, που τόσο λαχταρούσε, μετά την ταλαιπωρία υγείας που πέρασε.

Νέμεσις: Έχετε δίκιο. Είμαι εδώ για να υλοποιήσω την επιθυμία της. Έδωσε σαφείς οδηγίες, όταν παρέλθει δεκαετία να σας βρούμε και να σας εκφωνήσουμε την επιθυμία της.

Παύλος: Ωραία τότε, με βρήκατε. Σας ακούω.

Νέμεσις: Όχι, σήμερα κ. Αριστοτέλους. Σε δυο μέρες, την Παρασκευή, συμπληρώνονται δέκα χρόνια απ' την εντολή της. Τι ώρα μπορείτε;

Παύλος: 5 το απόγευμα καλά είναι. Το σημειώνω στο ημερολόγιο ραντεβού του δωματίου επικοινωνίας για να με ειδοποιήσει ο Πλάτων. Να πάρω πολλά μαντήλια κ. Νέμεσις;

Νέμεσις: Εδώ βλέπω στην πλακέτα του προφίλ σας, ότι δεν είστε ευσυγκίνητος. Με περιπαίζετε;

Παύλος: Αμάν μωρέ, όλα σοβαρά τα παίρνετε εσείς τα ανδροειδή! Πλάκα έκανα!

Νέμεσις: Το χιούμορ είναι η δυσκολότερη μορφή γλώσσας επικοινωνίας. Είναι θέμα χρόνου να την κατακτήσουμε. Λίγη συναναστροφή παραπάνω αρκεί.

Παύλος: Οπότε μαζί μάλλον ποτέ. Ευχαριστώ, θα είμαι τυπικός στο ραντεβού.

Νέμεσις: Παρακαλώ! Σας χαιρετώ.

.....

Έλλη: Γιατί χαμογελάς; Με ποιον μιλούσες;

Παύλος: Ένας ευγενικός, χωρίς χιούμορ νομικός.

Έλλη: Έμπλεξες πουθενά;

Παύλος: Έτσι θα ήμουν;

Έλλη: Ε πήγε το μυαλό στα θέματα της δουλειάς σου.

Παύλος: Όχι μωρέ, μια θεία μου που φρόντισα στα δύσκολα προ δεκαετίας και μας άφησε για άλλους κόσμους τους έδωσε μια εντολή.

Έλλη: Εντολή για εσένα ειδικά;

Παύλος: Ναι. Υποθέτω εκτίμησε την φροντίδα που της πρόσφερα.

Έλλη: Εσύ; Με ποιο τρόπο; Δε σου το 'χα. Πώς και δεν την ανέφερες τόσο καιρό;

Παύλος: Η Πόλυ είναι αδερφή του μπαμπά μου. Ταλαιπωρήθηκε από καρκίνο στο πάγκρεας και οι γονείς μου δεν ήθελαν να ασχοληθούν.

Έλλη: Δεν ήθελαν; Γιατί;

Παύλος: Δεν την συμπαθούσε η μαμά μου αλλά δεν είχαν και τους πόρους.

Έλλη: Εσύ τους είχες;

Παύλος: Εδώ σε θέλω να φανείς ανοιχτόμυαλη.

Έλλη: Ωχ! Τί θα ακούσω;

Παύλος: Παλιές μου τρέλες.

Έλλη: Πλάτων δε θα σε χρειαστούμε άλλο, ευχαριστούμε.

Παύλος: Σοφή κίνηση από το σοφό μου κορίτσι.

Έλλη: Άσε τις μαλαγανιές και λέγε.

Παύλος: Κατασκεύαζα ΜΕΘ για να πληρώνω τα νοσήλια της Πολύτιμης θείας. Ανέκαθεν νευρίαζε τους γονείς μου η αγάπη που της είχα. Πώς να την αφήσω να υποφέρει;

Έλλη: Και το τελευταίο ταξίδι της, εσύ το πλήρωσες;

Παύλος: Είναι και το τελευταίο προνόμιο που της έδωσα. Η αγαπημένη της Μυτιλήνη!

Ε' ΣΚΗΝΗ (2050 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ - ΚΤΗΜΑ ΧΟΡΤΙΑΤΗ)

Παύλος: Εδώ είναι. Φτάσαμε!

Έλλη: Έχεις ξαναέρθει; Είσαι σίγουρος;

Παύλος: Τακτικά ερχόμουν αλλά πάνε 10 χρόνια από τότε.

Έλλη: Εδώ δεν υπάρχει ψυχή.

Παύλος: Βλέπεις εκείνο το container; Εκεί είπε να τον περιμένουμε.

Έλλη: Έχει ένα αυτοκινούμενο εκεί πίσω!

Παύλος: Πάω να χτυπήσω την πόρτα. Θα έρθεις;

Έλλη: Πειράζει να μείνω εδώ να φάω αυτά τα τρίγωνα γλυκά;

Παύλος: Δεν κρατιέσαι βλέπω! Δεν έχεις κι άδικο. Διαχρονική αξία τα τρίγωνα Πανοράματος!

Έλλη: Ζήλευε εσύ! Άντε πάνε! Να, θα ακούσω και λίγη μουσική και θα περάσει η ώρα.

Παύλος: Σύννεφα έχει ίσως βρέξει σύντομα. Κοίτα να κάνεις καμιά περιήγηση στο κτήμα ως τότε.

....

(Ο Παύλος χτυπάει την πόρτα του container)

Παύλος: Καλησπέρα!

Νέμεσις: Καλησπέρα κε Παύλο! Περάστε!

Παύλος: Μέσα θα κάτσουμε;

Νέμεσις: Ας μείνουμε εδώ. Μια καρέκλα έχει αν κουραστείτε.

Παύλος: Γιατί θα καθυστερήσουμε πολύ;

Νέμεσις: Για την βροχή το λέω. Έρχεται μπόρα. Για εσάς!

Παύλος: Ε βέβαια εσείς ανδροειδές είστε. Από βροχή δε χαμπαριάζετε!

Νέμεσις: Ούτε από κούραση! Ελάτε καθίστε!

Παύλος: Να καθίσω. Να δούμε τί θα ακούσω.

Νέμεσις: Διακρίνω αγωνία στις εκφράσεις σας και δε θα σας βασανίσω. Θα είμαι σύντομος.

Παύλος: Λοιπόν;

Νέμεσις: Εδώ σας έχω τα κλειδιά του κτήματος.

Παύλος: Ως εδώ κατάλαβα. Τα είπαμε και στο δωμάτιο επικοινωνίας πριν μια εβδομάδα.

Νέμεσις: Ορίστε πάρτε τα, κι εδώ τελειώνει το πρώτο μέρος της διαθήκης.

Παύλος: Ευχαριστώ! Πρώτο, δεύτερο; Πόσα έχει;

Νέμεσις: Δύο, μη φοβάσαι. Είπαμε θα είμαι σύντομος.

Παύλος: Έχει κι άλλος κλειδιά;

Νέμεσις: Εσείς μόνο. Διαχειριστείτε το κτήμα ελεύθερα από εδώ και πέρα. Προς τί η έκπληξη;

Παύλος: Να, μου είχε πει πως το πούλησε, λίγο πριν φύγει. Για τα τελευταία νοσήλια...

Νέμεσις: Δεν το πούλησε, το έδωσε σε κρατική διαχείριση μέχρι να συμπληρωθούν δέκα χρόνια.

Παύλος: Α την πονήρω! Γιατί τέτοιο ψέμα;

Νέμεσις: Αυτό θα το κατανοήσετε στο δεύτερο μέρος εκτέλεσης της διαθήκης.

Παύλος: Για καλό; Το κράτος φροντίζει καλύτερα τα κτήματα του λαού;

Νέμεσις: Έχετε παράπονο; Είδατε κάτι που σας στεναχώρησε;

Παύλος: Δεν πρόλαβα να περιηγηθώ. Αν προλάβουμε τη βροχή... μετά!

Νέμεσις: Τα πιο σύγχρονα αυτόματα συστήματα έχουν τοποθετηθεί για τα πιο κατάλληλα φυτά που μπορεί να γεννήσει αυτή η γη.

Παύλος: Ωραία! Να δούμε πώς θα τα χειριστώ από τη Βέροια.

Νέμεσις: Ελάτε λοιπόν στην ντουλάπα διαχείρισης. Εξάλλου εδώ έχω κρύψει και το κλειδί του δεύτερου μέρους.

Πάυλος: Για αυτή την μεταλλική ντουλαπίτσα μιλάμε;

Νέμεσις: Μα δε χρειάζεται μεγαλύτερη για την έκτασή σας.

Πάυλος: Έγινε 'μου' κιόλας;

Νέμεσις: Φυσικά! Οφείλετε να το συνηθίσετε.

Πάυλος: Ο Πάυλος κτηματίας! Προσαρμόζομαι εύκολα, μη νομίζετε;

Νέμεσις: Μόλις φύγουμε από εδώ θα περάσω όλο το λογισμικό στο τσιπάκι μνήμης σας, ώστε να αποκτήσετε πρόσβαση από οπουδήποτε σε αυτή την ντουλαπίτσα.

Πάυλος: Θα χρειαστεί να αποκτήσω και ανδροειδές για βοηθό;

Νέμεσις: Θα το δείτε εσείς στην πορεία. Εμείς δεν χρειαστήκαμε.

Πάυλος: Τέλεια! Κτηματίας παντογνώστης!

Νέμεσις: Το άλλο κλειδί που κρατώ δε θα σας το δώσω σήμερα.

Πάυλος: Και γιατί παρακαλώ;

Νέμεσις: Η προϋπόθεση είναι μία.

Πάυλος: Πάλι καλά!

Νέμεσις: Να αποκτήσετε απόγονο.

Παύλος: Χαχαχα σοβαρά; Πώς το σκέφτηκε αυτό;

Νέμεσις: Σοβαρά. Για την ωριμότητά σας.

Παύλος: Και τί ακριβώς ανοίγει;

Νέμεσις: Θυρίδα αγνώστου περιεχομένου.

Παύλος: Βρε τη μουσίτσα! Χειραγωγεί κι απ' τον τάφο.

Νέμεσις: Έκρινε πως μετά από δέκα χρόνια θα μπορείτε να διαχειριστείτε κτήμα και μετά από έναν έστω απόγονο ωριμότητα για τον περιεχόμενο της θυρίδας.

Παύλος: Και αν δεν τα καταφέρω ρε παιδί μου, τί γίνεται;

Νέμεσις: Ποιος ο λόγος να μην τα καταφέρετε; Σήμερα όποιος θέλει μπορεί. Τί σας προβληματίζει;

Παύλος: Αχ! Παίζει με τις επιθυμίες μου.

Νέμεσις: Όχι με τις δικές σας επιθυμίες. Τις δικές της εκφράζει. Η ίδια εσένα έβλεπε σαν παιδί της. Την φρόντισες στους πόνους και τις χαρές της. Από εσάς θέλει εγγόνια. Τί σας προβληματίζει ξαναρωτώ;

Παύλος: Γιατί θα κάνετε κάτι και γι' αυτό;

Νέμεσις: Οτιδήποτε για να εκτελεστεί άψογα η διαθήκη της πελάτισσάς μας.

Παύλος: Οτιδήποτε;

Νέμεσις: Ναι. Συγκάτοικο έχετε. Τί σας προβληματίζει;

Παύλος: Μωρέ συγκάτοικο έχω. Και είναι ιδανική. Γκάφες όμως κάνω τελευταία και δεν ξέρω πόσο θα με αντέξει.

Νέμεσις: Να μας ενημερώνετε για τα εμπόδια. Χαρά μας η πρόοδός σας!

Παύλος: Ωχ! Σταγόνες ακούω βρέχει!

Νέμεσις: Ναι βρέχει. Τελειώσαμε πάνω στην ώρα. Σας χαιρετώ προς το παρόν!

Παύλος: Πάω στο όχημα. Περιήγηση στο κτήμα δεν πρόλαβα να κάνω.

Νέμεσις: Να δικό σας είναι! Μην ξεχνιέστε! Θα έχετε όλο το χρόνο.

....

Παύλος: Πάμε Έλλη μου, φύγαμε για Βέροια.

Έλλη: Στους γονείς σου; Δε θα πάμε;

Παύλος: Δε θέλω να σκανδαλίζω.

Έλλη: Να σκανδαλίζεις; Πώς; Και αυτά τα 'μου', 'σου', 'του' δεν τα συνηθίζεις. Τί έγινε;

Παύλος: Πάμε θα στα πώ στο δρόμο. Μη με αποπαίρνεις μωρέ Έλλη.

Έλλη: Έλα, πάρε μια μπουκιά να γλυκαθείς. Μούρλια τα τρίγωνα!

Παύλος: Τί ώρα πήγε;

Έλλη: Τί παίζει ο ΠΑΟΚ;

Παύλος: Όχι βρε Έλλη, για 'σένα το λέω!

Έλλη: Για μένα;

Παύλος: Να είμαστε 10 πίσω.

Έλλη: Όπα; Νοιάζεσαι για την συνάντησή μου με τα παιδιά; Εδώ κάτι αλλάζει σοβαρά!

Παύλος: Με αδικείς πουπουλάκι μου! Για 'σένα μόνο νοιάζομαι και για άλλον κανένα, από όταν σε γνώρισα.

(Κοιτάζονται βαθιά στα μάτια και φιλιούνται με πάθος)

Παύλος: Ουχού! Τέρμα τα γκάζια αυτοκινητάκι!

(Γέλια δυνατά και από τους δύο)

ΣΤ' ΣΚΗΝΗ (2050 ΒΕΡΟΙΑ - ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ ΣΤΟ ΑΛΣΟΣ ΠΑΠΑΓΟΥ λίγες ώρες αργότερα στο δωμάτιο επικοινωνίας)

Έλλη: Παιδιά έφερα μια θεϊκή λιχουδιά να σας κεράσω.

Σμαρώ: Ποιός γιορτάζει;

Έλλη: Ο Παύλος κερνάει. Έχει χαρά.

Χάρης: Και στη χαρά του κερνάει εμάς;

Έλλη: Ναι, εμάς.

Γιώργος: Τί στροφή ολική είναι αυτή;

Έλλη: Έχει λίγα λεπτά που ήρθαμε από Θεσσαλονίκη.

Γιώργος: Γι' αυτό άργησες να μπεις στη συνάντηση;

Έλλη: Ναί.

Σμαρώ: Στα πεθερικά;

Έλλη: Εκεί δεν πήγαμε καθόλου. Λίγο μετά το Πανόραμα, στο Χορτιάτη είμασταν.

Χάρης: Από εκεί και τα τρίγωνα; Πανοράματος;

Γιώργος: Α εσύ ξες πολλά!

Χάρης: Ε έχουν πολλά χρόνια παράδοσης. Όλο μιλούσε γι' αυτά ο παππούς μου.

Σμαρώ: Μιλούσε; Δε δοκίμασες ποτέ;

Χάρης: Είναι η πρώτη φορά και θα τα τιμήσω Έλλη μου...μμμ...καταπληκτικά!

Γιώργος: Όταν επιβλήθηκαν οι υγιεινές εμπλουτισμένες τροφές, σταμάτησαν οι άνθρωποι να τρώνε γλυκά παλαιού τύπου. Θεσ από φόβο; Θεσ από απαξίωση;

Σμαρώ: Μμμ... τέλειο...λιγώθηκα... καλέ ποια απαξίωση;

Γιώργος: Να ναι καλά ο Παύλος! Τις ευχές μας πες του! Χαρές να ' χει να μας κερνάει.

Σμαρώ: Άντε πες μας και τα χαρούμενα.

Χάρης: Να χαρούμε κι εμείς.

Έλλη: Απέκτησε κτήμα στο Χορτιάτη. Έχει και ένα container μέσα. Σπίτι δεν το λες αλλά ο Παύλος χάρηκε σα να απέκτησε κεραμίδι. Καημό το είχε!

Γιώργος: Καλέ πώς έγινε αυτό έτσι ξαφνικά;

Χάρης: Για να μην πήγατε στους γονείς του, από εκεί δεν ήρθε.

Έλλη: Σωστά μάντεψες!

Σμαρώ: Ποιος τότε;

Έλλη: Η θεία Πολυτίμη.

Γιώργος: Πως προέκυψε τέτοια θεία πολύτιμη;

Χάρης: Κι εγώ θέλω θεία πολύτιμη.

Σμαρώ: Πες μας βρε Έλλη, γιατί αυτοί οι δύο άρχισαν να ζηλεύουν και δε μου αρέσει το σκηνικό.

Έλλη: Καλά βρε τον ζηλιάρη ζηλεύετε; Για συνέλθετε πριν αρχίσετε να τον μισείτε και γίνει φθόνος. Τρίγωνα σας έφερε! Να χαρείτε με τη χαρά του.

Χάρης: Καλά συνέχισε, δεν ξαναμιλάω.

Έλλη: Πριν δέκα χρόνια η θεία Πόλυ αρρώστησε άσχημα με καρκίνο στο πάγκρεας. Οι γονείς του Παύλου δεν θέλανε σχέσεις μαζί της. Ο ίδιος όμως της είχε αδυναμία και την φρόντισε ως το τέλος. Μέχρι και τα ναύλα της πλήρωσε για να συνεχίσει στην αγαπημένη της, εικονική, Μυτιλήνη.

Γιώργος: Μωρέ μπράβο τον Παύλο!

Σμαρώ: Γιατί όμως δέκα χρόνια μετά;

Έλλη: Τον θεωρούσε μικρό. Βασικά ακόμα τον θεωρεί μικρό, ανεύθυνο, ανώριμο...έβαλε και άλλη προϋπόθεση.

Γιώργος: Τί δεν του ανήκει ακόμα;

Έλλη: Όχι, το κτήμα μια χαρά. Με το κλειδί στο χέρι φύγαμε από τον Χορτιάτη.

Σμαρώ: Αλλά;

Έλλη: Υπάρχει και ένα κλειδί ακόμα. Μιας θυρίδας που θα του ανήκει με μια προϋπόθεση: Να αποκτήσει απόγονο.

Σμαρώ: Αυτό είναι πολύ ωραίο. Και εσύ το ήθελες. Έτσι δεν είναι;

Χάρης: Μικρός, ανώριμος, ανεύθυνος. Εσάς δε σας προβλημάτισε; Μόνο εμένα;

Έλλη: Ένας ένας... γιατί μπερδεύομαι.

Χάρης: Σόρυ, στην Σμαρώ απάντησε. Εγώ είπα δε μιλάω.

Έλλη: Οκ! Είμαι σε σύγχυση παιδιά. Δεν είμαι σίγουρη ότι θέλω παιδί γρήγορα, μετά το τελευταίο σκηνικό που έκανε για τις συναντήσεις μας.

Γιώργος: Γρήγορα δε θέλεις. Μαζί του θέλεις;

Έλλη: Με αυτές τις συνθήκες όχι. Ό,τι και να έχει αυτή η θυρίδα μου περισσεύει. Με τέτοια συμπεριφορά δε μπορώ να προχωρήσω. Μπλόκαρα.

Σμαρώ: Θα σε βοηθούσε μια προσομοίωση;

Έλλη: Τί εννοείς;

Σμαρώ: Να σου αφήσω μια εβδομάδα την Ελπίδα. Έτσι για να δεις την αλλαγή.

Έλλη: Φυσικά! Τέλεια ιδέα! Εξάλλου επανειλημμένα στην ζήτησα για να την γνωρίσω καλύτερα.

Χάρης: Αν την ίδια εβδομάδα φέρω και την Μάργκιτ θα είναι πολύ; Θέλω να συναναστραφεί με Έλληνες και κυρίως με την συνομήλικη Ελπίδα. Τί λες;

Έλλη: Βρε παιδιά! Τί λέτε τώρα; Μεγάλη χαρά θα μου δώσετε. Να μιλήσω πρώτα όμως και με τον Παύλο. Για το Πάσχα το σκέφτομαι.

Σμαρώ: Μια χαρά!

Χάρης: Πες μας όμως για να προετοιμάσω τα κορίτσια μου. Τούμπες θα κάνει η Μάργκιτ!

Έλλη: Και για να μην αφήνω εκκρεμότητες Χάρη μου, να σου πω ότι είχε λόγο η θεία Πόλυ να τον θεωρεί ανεύθυνο αλλά δεν ισχύει πλέον.

Χάρης: Πόσο σίγουρη είσαι;

Έλλη: Πολύ.

Χάρης: Κάθετη σε ακούω! Τι σε κάνει τόσο σίγουρη;

Έλλη: Δε μπορώ να σας πω την αιτία. Εμπιστευτείτε την σιγουριά μου. Όταν συναντηθούμε...

Γιώργος: Παιδί δεν έχω να σας φέρω το Πάσχα. Μια πιτσιρίκα κυκλοφορώ τελευταία αλλά μάλλον δεν κάνει.

(Γέλια από όλους)

Έλλη: Κι εσύ παιδί είσαι, αν σε βολέψει έλα με την πιτσιρίκα να φάμε μαζί, όπως και όλοι οι άλλοι.

Χάρης: Ωραία να πάρουμε πίσω και τα κορίτσια έτσι την Κυριακή του Πάσχα.

Σμαρώ: Πες μας για σίγουρα.

Γιώργος: Εγώ θα έρθω χωρίς πιτσιρίκα... πέρα απ' την πλάκα...ψηφιακή είναι και κωλύεται χαχαχα

Έλλη: Ρε τι φίλοι είστε εσείς; Τι σπάνια καρντάσια; Πάμε μια αγκαλιά καληνύχτας!

(Αγκαλιάζονται)

Γιώργος: Θα γίνω κουμπάρος;

Έλλη: Βιάζεσαι! Προσομοίωση είπαμε πρώτα θέλω.

Ζ' ΣΚΗΝΗ (ηχητικό μήνυμα ολογράμματος προς τους τρεις γιους της Έλλης)

Έλλη: Θέλω; Ναι, θέλω! Είπα θέλω και το εννοούσα. Ακόμα το εννοώ, όταν το λέω! Μείναμε ελάχιστοι σήμερα με αυθεντικές επιθυμίες, επιλογές, αποφάσεις. Κυριαρχεί πλέον η ψεύτικη ελπίδα και η δήθεν ελευθερία. Δύσκολα διακρίνουμε την πραγματικότητα από το όνειρο. Κι εγώ μπερδεύομαι κάποιες φορές. Αυτό δεν είναι ζωντανή ζωή.

Εσείς γεννηθήκατε επειδή ήθελα και όταν το ήθελα. Ναι, να καμαρώνετε γι' αυτό. Τρία αγόρια ήθελα, ακριβώς όπως είστε εσείς σήμερα. Έτσι τα ζήτησε η καρδιά μου. Έναν αρχιτέκτονα να εναρμονίζει τις μορφές με την απλότητα της Φύσης. Έναν καλλιτέχνη να εμφυσάει ορθές αξίες και ιδέες και έναν αρχηγό με δυναμικό πνεύμα για να πειθεί χωρίς τρομοκρατία. Ίσα που πρόλαβα το όριό μου. Σαν είπα ως τα 45 θέλω παιδί, έτσι κι έγινε. Πέντε χρόνια πάλευε ο πατέρας σας τον φθόνο του με τηλεδιασκέψεις σε εικονικά ιδρύματα. Ήθελε, δεν το επέβαλα. Ήθελε γιατί κατάλαβε ότι θα σας κατέστρεφε. Ήθελε γιατί ήταν περιέργος να δει την θυρίδα της θείας Πόλυς. Αλλά αυτά σας τα εξιστόρησε και ο ίδιος πριν αποχωρήσει. Όταν είδα πως φέρθηκε στις, μικρές τότε, Ελπίδα και Γκέρντα είχα πάψει να θέλω παιδί μαζί του. Ούτε επιτραπέζιο δεν μπόρεσε να παίξει με τα κορίτσια. Θύμωνε με κάθε ήττα του, βίαια και καταστροφικά.

Να που τα κατάφερε και είσαστε τώρα εδώ. Απέκτησε και το κεραμίδι που λαχταρούσε στον Άρη. Με μορφή επαγγέλματος όμως. Ακόμα καλύτερα! Με τις μετοχές της θυρίδας δημιουργήσαμε την εταιρεία κατασκευής τεχνητών εξαρτήσεων cyborg. Ήρθε η ώρα να την αναλάβετε εξ' ολοκλήρου. Σας εμπιστεύομαι! Χωρίς να ξεχνάτε πως δικαίωμα στην τεχνολογία έχουν όλοι οι άνθρωποι. Προτεραιότητα ο άνθρωπος, όπως έλεγε και η γιαγιά μου.

Τα γυαλιά σας! Τα γυαλιά επαυξημένης πραγματικότητας ποτέ μην αμελείτε! Να τα φοράτε μέχρι να κοκκινίζουν. Μόνο τότε θα γνωρίζετε τις βαθύτερες επιθυμίες σας. Είναι ο μόνος τρόπος να συνδυάσετε τα προφίλ των άλλων με τα θέλω σας τα αυθεντικά. Ο μόνος τρόπος να έρχεστε σε ιερή συνουσία με όλα γύρω και να μυείτε και άλλους στον Έρωτα με συναισθήματα. Να διατηρήσετε το σωτήριο χιούμορ σας και να διασώσετε τον γραπτό λόγο, παρά την ύπαρξη άριστων αλγορίθμων. Χωρίς γραφή, ελευθερία πραγματική δε μπορεί να υπάρξει. Τα γραπτά της γιαγιάς Σούλας, έχουν διαποτίσει κάθε μας κύτταρο. Μεταδώστε την ουσία τους...

Τα Ευτορία είναι ο μόνος τρόπος να μη σας χειραγωγούν αλλότρια συμφέροντα, βλαβερά για τον άνθρωπο με εργαλείο το φόβο. Μάζεψαν τα data του κόσμου για να φέρουν τάξη στο χάος μας είπαν. Τί τάξη όμως; Σε ποιον βολική και γιατί; Πόσες πόλεις κατέστρεψαν από ψεγάδια της αλάνθαστης τεχνητής νοημοσύνης τους; Εύκολα μας έπεισαν με την υπόσχεση της μόνιμης χαράς. Δε λέω την τήρησαν με τσιπάκια και χάπια. Αυτό όμως θέλαμε; Απονεύρωση στην αιωνιότητα; Λίγη

δυστυχία παρακαλώ; Λίγο χάος ευεργετικό; Πεθύμησα έναν καυγά όλο ζωντάνια χωρίς αστυνόμευση, πολλά θέλω; Έστω μια μικρή στεναχώρια!

Η προγιαγιά σας η Σούλα, μου ευχήθηκε να κάνω την Ελλάδα το μπελά της Γης και όχι μόνο, και την έκανα, όσο μπορούσα. Αυτό το έργο έχετε να συνεχίσετε με τα Eutopia και τα ανθρωποκεντρικά cyborg.

Τώρα θα σας χαιρετήσω, γιατί το θέλω και το λέει και το κοκκίνισμα στα γυαλιά μου. Γαλήνη απόλυτη αποζητώ. Με κούρασε η αθανασία. Με κούρασε το άχρονο. Σε καμιά εικονική πόλη δε θα με βρείτε. Όλα τα χόρτασα, όπως τα ήθελα και να χαιρέσετε, όπως χαιρόμαι γι' αυτό. Σε συμβατικά χρόνια θα ήμουν 149 ετών κι εσείς 104 εν έτη 2159. Κανένα νόημα όμως... νούμερα απλά... να θερίσετε τα φεγγάρια και τους ήλιους που έσπειρα με τον μπαμπά σας λατρεμένα μου.

(Χαμηλή μουσική "Πήρα κόκκινα γυαλιά" του Κραουνάκη)